

Usynlige hjælpere

C.W. Leadbeater

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

USYNLIGE HJÆLPERE

C.W. Leadbeater

Oversat og redigeret af:
Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang

Indhold

Kapitel

1. Den almindeligt udbredte tro på usynlige hjælpere
2. Nogle tilfælde fra nutiden
3. Personlige oplevelser
4. Hjælperne
5. Det overfysiske livs virkelighed
6. En passende indgriben
7. Beretningen om "englen"
8. Beretningen om en hotelbrand
9. Materialisering og respons
10. De to brødre
11. Skibbrud og katastrofer
12. Arbejdet blandt de døde
13. Andre forgreninger af arbejdet
14. Kvalifikationer, der kræves
15. Aspirantens vej
16. Den egentlige vej
17. Endnu højere trin

---

1. Kapitel

Den almindeligt udbredte tro på usynlige hjælpere

En af den esoteriske læres meget positive sider er, at den giver alt det tilbage, som var virkelig gavnligt i de religioner, som mennesket nu er ved at vokse fra – vel at mærke i en mere mental¹ udgave. Mange, der er brudt ud af den blinde tros fængsel for at løfte sig til det mentale livs højere planer ved hjælp af intellektet, har ofte en følelse af, at noget gik tabt i den proces, hvor de ellers har vundet så meget. De føler, at de samtidig mistede noget af livets skønhed og poesi, da de gav slip på deres barnetro.

Hvis et menneske i sine tidligere inkarnationer har levet på en måde, der gør det muligt at få kontakt med åndsvidenskaben i det aktuelle liv, vil det hurtigt opdage, at absolut intet er gået tabt. Tværtimod er ufatteligt meget vundet. Alt det, der tidligere gav livet indhold og mening, er nu blevet erstattet med et livsindhold, der er langt rigere, end det nogensinde har drømt om. Dette menneske vil erkende, at livet ikke bare er en drøm, der kan blive afbrudt når som helst. Det vil opdage, at der findes evige sandheder i naturen, der kan verificeres gennem forskning og iagttagelse – og som desuden bliver rigere og mere strålende og fuldkomne, efterhånden som indsigten vokser.

Et klart eksempel på åndsvidenskabens positive indflydelse er den skematiske måde, hvorpå den har forklaret den usynlige verden for nutidens videnskabeligt orienterede mennesker. Før menneskeheden blev opslugt af materialismen blev den usynlige verden altid betragtet som årsagen til hjælp og indsigt.

Åndsvidenskaben fortæller eksempelvis, at folkesagn om alfer, nisser og gnomer – og om luftens, vandets, skovenes og bjergenes ånder – ikke er naiv overtro, men at disse væsener og kræfter faktisk kan forklares på naturvidenskabens præmisser. Det store fundamentale spørgsmål: *“Er der et liv efter døden?”* besvares ikke alene klart og videnskabeligt af åndsvidenskaben. Den beskriver desuden de omstændigheder, der gælder i efterlivet. Den esoteriske lære kaster således et klart lys over meget af det, der for den vestlige verdens menneskehed har været indhyllet i et uigennemtrængeligt mørke.

Læren om sjælens udødelighed og livet efter døden adskiller åndsvidenskaben fra Vestens religioner. Men åndsvidenskaben præsenterer ikke de store sandheder om livet og efterlivet under henvisning til et eller andet gammelt helligt skrift og kræver blind tro på dets autoritet og dogmer. Når åndsvidenskaben beskriver disse emner, beskæftiger den sig ikke med trosforestillinger eller metafysiske spekulationer, men med klare, uafviselige kendsgerninger, der er lige så virkelige og selvfølgelige som den fysiske virkelighed.

---

1 I åndsvidenskaben anvendes ordet “mental” i betydningen “tænkning”, “intelligens” o.l.

Åndsvidenskaben beskæftiger sig med forhold og tilstande, som mennesket hele tiden kommer ud for, og som studerende dagligt møder i deres arbejde. Det vil fremgå af det følgende.

Et af åndsvidenskabens emner er de store hjælpende kræfter i naturen. I alle kulturer i alle tider har man betragtet disse kræfter som selvfølgelige, og denne overbevisning har overlevet til nutiden – undtagen inden for protestantismens afgrænsede område. Denne kristne trosretning har gjort tilværelsen tom og mørk for sine tilhængere ved at udrydde den naturlige og korrekte forestilling om de kræfter, der fungerer som mellemlid mellem den indre og den ydre verden. Man har reduceret alt til kun to faktorer – mennesket og guddommen – og det har i høj grad forsimplet gudsbegrebet og frataget mennesket muligheden for åndelig hjælp.

Hvis man et øjeblik stopper op og tænker sig om, vil man indse, at denne forestilling om "Forsynet" (som betyder, at den centrale kraft i Universet på en tilfældig og uberegnelig måde skulle gribe ind i virkningen af sine egne love) er baseret på partiskhed i systemet – og det vil uundgåeligt skabe en lang række af problemer.

Det samme kan man ikke sige om åndsvidenskaben, for den fortæller, at et menneske kun får hjælp på denne specielle måde, når det har gjort sig fortjent til det gennem egne handlinger. Og selv i dette tilfælde gives hjælpen af dem, der befinder sig nogenlunde på samme sted på udviklingsvejen. Desuden fortæller åndsvidenskaben om en ældre og langt mere storslåede sandhed – om en ubrudt stige af levende væsener, som strækker sig fra det højeste i Universet og ned til støvet under menneskets fødder.

I Østen har man altid anerkendt usynlige hjælperes eksistens – selvom betegnelserne for dem og deres egenskaber, naturligvis varierer fra land til land. I Europa har man de gamle græske beretninger om gudernes indgriben i menneskehedens forhold – og det romerske sagn om, at Kastor og Pollux var anfører for den nydannede republiks legioner i slaget ved Regillus-søen. Disse beretninger forsvandt ikke, da den klassiske periode var forbi, og man finder en direkte fortsættelse af dem i middelalderens historier om helgener, der viser sig i kritiske øjeblikke og vender lykken til fordel for de kristnes hære. Eller om skytsengle, der somme tider træder hjælpende til og redder en gudfrygtig rejsende fra en situation, der ellers ville betyde den visse død.

---

2. Kapitel

Nogle tilfælde fra nutiden

Selv i dag – hvor skepticiseringen hersker, hvor civilisationen skaber kaos og uro, hvor naturvidenskaben bygger på dogmatisme og hvor religionen er præget af protestantismes dræbende kedsommelighed – kan enhver, der bare er en smule opmærksom, finde eksempler på en indgriben, der ikke kan forklares på grundlag af det materialistiske verdensbillede. For at bevise dette skal der her præsenteres nogle tilfælde, der stammer fra antologier² af beretninger om indgriben, og de bliver suppleret af andre hændelser, som forfatteren personligt har kendskab til. Det er interessant at bemærke, at i forbindelse med de nyere tilfælde af indgriben drejede de sig næsten altid om at hjælpe eller redde børn.

En interessant hændelse, der fandt sted i London, drejede sig om at frelse et barns liv under en voldsom ildebrand, der lagde to af gadens huse i ruiner. Inden ilden blev opdaget, havde den fået så godt fat, at brandmændene ikke var i stand til at redde husene, men det lykkedes at få alle beboerne ud med undtagelse af to – en ældre kvinde, der blev kvalt af røgen, før man nåede frem til hende, og et barn på fem år, der blev glemt i forvirringen. Barnets moder var veninde eller slægtning til værtinden i huset, og denne nat havde hun bedt værtinden om at passe barnet, fordi hun selv var nødt til at tage på en forretningsrejse. Først da alle beboere var blevet reddet, og hele huset var omspændt af flammer, kom den rædselsslagne værtinde i tanker om det barn, hun havde lovet at passe på. Det var tilsyneladende håbløst at forsøge at nå op til det loftværelse, hvor barnet var blevet lagt i seng.

Men en af brandmændene besluttede sig helt modigt til at gøre et forsøg. Han fik en detaljeret beskrivelse af, hvor værelset lå, og derefter løb han ind i det brændende og røgfyldte hus. Han fandt barnet – en lille dreng – og fik ham ud af huset i god behold, men da han kom tilbage til sine kolleger, kunne han fortælle om en meget mystisk oplevelse. Han fortalte, at da han nåede frem til loftværelset, stod hele rummet i flammer – og det meste af gulvet var allerede styrtet ned. Ilden havde ædt sig igennem værelset på en unaturlig og uforklarlig måde, som han aldrig tidligere havde set i den tid, han havde været brandmand. Ilden var nemlig gået helt uden om det hjørne, hvor barnet lå, til trods for at de bjælker, der bar den del af gulvet, hvor sengen stod, var halvt fortæret af flammerne.

Barnet var naturligvis meget forskrækket, men brandmanden påstod igen og igen med bestemthed, at da han med stor fare for sit eget liv nærmede sig barnet, havde set en skikkelse, der lignede en engel – *”noget strålende hvidt og sølvskinnende”* – som han udtrykte det, *”der bøjede sig ned over sengen og glattede på tæppet”*. Han understregede, at det umuligt kunne være tale om en fejltagelse, for skikkelsen var synlig i skæret fra ilden i et stykke tid og var først forsvundet, da han var nogle få meter fra den.

---

² Antologi (græsk) er en samling af udvalgte digte eller litteraturprøver på én eller flere forfatteres arbejde.

I forbindelse med denne hændelse skete der noget andet interessant, for samme nat kunne barnets moder – der befandt sig i Colchester – ikke falde i søvn. Hun var konstant plaget af en stærk følelse af, at der var noget helt galt med hendes barn. Til sidst havde denne fornemmelse fået hende til at stå op og bede til Gud om, at drengen måtte blive beskyttet mod den fare, som hun instinktivt følte truede ham. Den indgriben, der fandt sted, vil en kristen kalde for Guds svar på en bøn. En esoteriker ville give udtryk for den samme tanke i en mere åndsvidenskabelig terminologi. Den ægte og inderlige kærlighed, der strømmede fra moderen til barnet, havde skabt et kraftfelt, som en af de usynlige hjælpere kunne bruge til at frelse barnet fra en frygtelig død.

Ved bredden af Themsen opstod der ligeledes en mærkværdig situation, hvor børn blev beskyttet på en uforklarlig måde. Denne gang stammede faren ikke fra ild men fra vand. Tre små børn var af deres barnepige blevet taget med på en tur på stien langs bredden. Da børnene kom farende rundt om hjørnet i et skarpt sving på stien, var de tæt på at støde sammen med en hest, der trak en pram. I forvirringen kom to af børnene på den forkerte side af bugsertrossen og blev slynget i vandet.

Pramdrageren, der så ulykken, sprang frem i et forsøg på at redde børnene. Han sagde, at han lagde mærke til, at de flød højt i vandet *”på en helt unaturlig måde”* – og langsomt begyndte de på mystisk vis at nærmede sig bredden. Det var det eneste han og barnepigen så, men begge børnene påstod bagefter, at der havde stået *”en smuk dame – helt hvid og skinnende”* – ved siden af dem i vandet. Og hun holdt dem oppe og førte dem ind til bredden. Denne historie blev bekræftet af pramdragerens lille datter, der løb op fra kahytten, da hun hørte barnepigens skrig. Hun fortalte nemlig, at hun også havde set en smuk dame, der bar de to børn ind til bredden.

Detaljerne i disse hændelser er for mangelfulde til at præcist at fastslå hvilken kategori af hjælpere, denne *”engel”* tilhørte. Men hvis emnet vurderes fra livets indre planer – ikke fra de nødstedtes synspunkt men fra hjælpernes – tyder meget på, at *”engelen”* i disse tilfælde har været et højere udviklet menneske, der fungerede i sit astrallegeme.

En præst ved navn John Mason Neale fortalte om et tilfælde, hvor det er nemmere at fastslå, hvem hjælperen var. Præsten fortalte, at en mand – der for nylig havde mistet sin kone – sammen med sine små børn var taget ud på landet for sammen med sine mindreårige børn at besøge en ven. Vennen boede på en gammel herregård, og i kælderen var der lange mørke gange, hvor børnene morede sig med at løbe rundt og lege. På et tidspunkt kom de imidlertid op fra kælderen. Med alvorlige miner fortalte to af børnene, at da de kom løbende hen ad en af gangene, var deres moder pludselig kommet dem i møde. Hun formanede dem til at gå tilbage, hvorefter hun forsvandt. En nærmere undersøgelse af gangen afslørede, at hvis børnene var løbet nogle få skridt videre, ville de være styrtet ned i en dyb uoverdækket brønd. Det var på denne måde moderens tilsynekomst, der havde reddet dem fra den muligvis visse død.

I dette tilfælde er der ingen grund til at tvivle på, at det faktisk var moderen selv, der stadig passede kærligt på sine børn fra astralplanet. I dette som i mange andre tilfælde var det moderens brændende ønske om at advare sine børn mod en fare, som de – uden at vide det – var ved at styrte sig i, der gav hende kraften til at et kort øjeblik at gøre sig synlig og hørlig for dem – eller måske bare at give dem en forestilling om, at de så og hørte hende. Hjælperen *kan* have været en anden,

der påtog sig moderens skikkelse for ikke at skræmme børnene, men det mest nærliggende er, at det var moderen selv, der greb ind, for hendes kærlighed til børnene er uforandret, selvom hun er gået gennem dødens port.

Denne moderkærlighed – som hører til de helligste og mest uselviske af alle menneskelige følelser – er også en af de mest vedholdende på de indre planer. Den moder, der befinder sig på astralplanet lavere trin – og derfor stadig er i kontakt med Jordan – bevarer ikke alene sin interesse og omsorg for sine børn, så længe hun kan se dem. Selv efter at hun er trådt ind på mentalplanet, er hendes børn stadigvæk de vigtigste for hende. Den kærlighed, hun lader strømme ud over de tankebilleder, hun danner af dem, er en kraftfuld manifestation af åndelig kraft, der strømmer ned over børnene i den lavere verden. Denne kærlighed omslutter dem med levende centre af positiv energi, der sagtens kan kaldes ægte skytsengle.

En lille datter af en engelsk biskop var ude at gå en tur i byen med sin moder. Barnet løb pludselig over gaden uden at se sig for. Her blev hun ramt af en hestevogn, trukket af to heste, der kom i fuld fart omkring hjørnet. Da moderen så hende ligge mellem benene på hestene, var hun overbevist om, at pigen var blevet hårdt kvæstet. Men barnet sprang frisk og glad op og sagde: *“Se mor, jeg er slet ikke kommet til skade – for der var noget, der var klædt helt i hvidt, og som fik hestene til at lade være med at træde på mig, og som sagde til mig, at jeg ikke skulle være bange.”*

Et tilfælde, der udspillede sig i Buckinghamshire, er ret specielt, fordi hjælperen i situationen holdt sig i fysisk manifestation i temmelig lang tid. De eksempler på indgriben, der allerede er omtalt, varede et kort øjeblik, men i dette tilfælde drejer det sig om et fænomen, som ser ud til at have varet mere end en halv time.

En landmand havde overladt sine mindre børn til sig selv, mens han selv, moderen og alle på gården var på høstarbejde. To af børnene besluttede at gå en tur i skoven, og her kom de efterhånden længere og længere væk fra hjemmet – og til sidst for de vild. Da det blev tusmørke vendte de trætte forældre tilbage, og her opdagede de, at børnene var væk. Efter at have forhørt sig hos naboerne sendte faderen gårdens folk ud i forskellige retninger for at lede efter børnene.

Deres anstrengelser gav imidlertid intet resultat. Ingen svarede på deres kalden. De samledes igen på gårdspladsen, og pludselig så de et mystisk lys, der langsomt gled hen over markerne i retning af vejen. De beskrev det som en kugleformet masse af varmt, gyldent lys – helt anderledes end almindeligt elektrisk lys. Og da det kom nærmere, fik de øje på de to savnede børn, der gik roligt midt i lyset. Faderen og nogle af de andre løb straks i retning af lyset, og synet af lyset holdt sig, indtil de var kommet helt hen til det. Men i samme øjeblik, de greb fat i børnene, forsvandt lyset, og de stod tilbage i mørket.

Børnene fortalte, at da det blev mørkt, løb de grædende omkring i skoven – men til sidst lagde de sig til at sove under et træ. De fortalte, at de var blevet vækket af en smuk dame med en lygte, og hun havde taget dem ved hånden og ført dem hjem. Når de spurgte hende om noget, smilede hun bare til dem uden at svare. Hun havde overhovedet ikke sagt et eneste ord. Begge børn holdt stædigt fast ved denne mærkelige forklaring, og det var ikke muligt at rokke ved deres overbevisning. Det er imidlertid tankevækkende, at selvom alle tilstedeværende havde set lyset og det skær, det havde kastet på træer og hække – på samme måde som hvis det havde været et almindeligt lys – havde kvindens skikkelse ikke været synlig for andre end børnene.

---

3. Kapitel

Personlige oplevelser

Alle de omtalte beretninger er forholdsvis velkendte. De findes i bøger med samlinger af denne type oplevelser, og de fleste findes i *More Glimpses of the World Unseen* af dr. Lees. Men de to tilfælde, der nu skal beskrives, har aldrig tidligere været trykt. Den ene begivenhed oplevede forfatteren selv, og den anden oplevede en nær ven – et menneske, hvis pålidelighed og iagttagelsesevne er hævet over enhver tvivl.

Forfatterens egen oplevelse er ganske enkel, men hændelsen var ikke uden betydning, da den indgriben, der fandt sted, utvivlsomt frelste hans liv. En meget regnfuld og blæsende aften kom han gående hen ad en rolig sidegade, mens han uden større held kæmpede for at holde en paraply op som beskyttelse mod de voldsomme vindstød, der hvert øjeblik var lige ved at rive paraplyen ud af hånden. Og mens han stred sig frem, prøvede han at gennemtænke detaljerne i et arbejde, han var optaget af.

Til hans store overraskelse hørte han pludselighed en velkendt stemme – en indisk lærers – der råbte ind i øret: "*Spring tilbage!*" Han adlød mekanisk og sprang tilbage med et ryk – næsten før han havde haft tid til at tænke. Og idet det skete, blev paraplyen – som på grund af den pludselige bevægelse var tippet bagover – slået ud af hånden, og en vældig skorstenspipe af metal bragede ned på fortovet mindre end en meter fra hans ansigt. Skorstenspipens store vægt, der faldt mod jorden med voldsom kraft, ville med sikkerhed have betydet, at han var blevet dræbt på stedet, hvis stemmen ikke havde advaret ham. Gaden var mennesketom – og stemmen tilhørte en, som han kendte, og han vidste, at vennen befandt sig flere tusinde kilometer borte – fysisk set.

Det var ikke den eneste gang, han havde fået hjælp gennem denne metafysiske kontakt. På et tidligt tidspunkt af livet havde tilsynecomsten af et menneske, han holdt meget af – og som var afgået ved døden kort tid forinden – hindret ham i at begå en handling, som ville have været en alvorlig forbrydelse. Men ud fra den viden han dengang havde, var handlingen ikke alene korrekt – den var oven i købet en prisværdig vennetjeneste.

På et endnu senere tidspunkt havde en advarsel, som han modtog fra højere planer, gjort det muligt at forhindre et menneske i at slå ind på en vej, der ville have ført det i ulykke – selvom han ikke dengang havde nogen grund til at regne med det. Forfatterens havde således en del personlig erfaring, der kunne styrke troen på eksistensen af usynlige hjælpere – bortset fra den viden, han senere fik, om den hjælp, der konstant ydes.

Det næste tilfælde er langt mere mystisk. En kvinde, der ønsker anonymitet, har givet tilladelse til at offentliggøre beretningen om, hvordan hun engang var i alvorlig livsfare. På grund af omstændigheder, som det ikke er nødvendigt at komme nærmere

ind på, befandt hun sig pludselig i midtpunktet af nogle voldsomme gadeoptøjer. Flere mennesker var blevet slået ned og var kommet alvorligt til skade. Da hun befandt sig lige i nærheden, var hun hvert øjeblik forberedt på at lide samme skæbne, for det var helt umuligt at slippe ud af menneskemængden.

Pludselig fik hun en underlig fornemmelse af, at hun blev løftet ud af menneskemængden, og et øjeblik efter opdagede hun, at hun stod fuldstændig uskadt og helt alene i den lille sidegade, der løber parallelt med den gade, hvor urolighederne fandt sted. Hun kunne stadig høre larmen fra kampen, og mens hun stod og spekulerede over, hvad der mon var sket, kom to-tre mænd, der var sluppet fri af mængden, løbende omkring gadehjørnet. De blev både overraskede og glade, da de så hende. De fortalte, at da den modige kvinde pludselig forsvandt midt under kampen, var de overbevist om, at hun var blevet slået ned.

På dette tidspunkt blev der ikke givet nogen forklaring. Hun gik hjem i en temmelig forvirret sindsstemning, men da hun senere omtalte den mærkelige hændelse for H.P. Blavatsky, fik hun at vide, at hun havde en speciel karma, og derfor skulle hun reddes ud af den meget farlige situation. En af mestrene havde derfor sendt en hjælper, som havde fået til opgave at beskytte hende, for man havde brug for hende i arbejdet.

Der er i høj grad tale om et højst usædvanligt tilfælde – både hvad angår den store kraft, der blev anvendt, og måden hvorpå den usædvanlige indgriben fandt sted. Det er imidlertid ikke vanskeligt at forestille sig, hvordan det blev gjort. Kvinden blev ganske enkelt løftet op over den mellemliggende husblok og sat ned på gaden på den anden side. Men da ingen så hendes krop svæve i luften, er det indlysende, at man har kastet en eller anden form for slør over hende – sandsynligvis af æterisk stof.

Nogen vil måske indvende, at fysisk stof kun kan skjules af fysisk og derfor synligt stof. Men alle, der studerer åndsvidenskab, har hørt om en proces, som gør det muligt at afbøje lysstråler. Ifølge naturvidenskaben bevæger lysstråler sig – under alle de forhold, som forskerne i øjeblikket har kendskab til – i lige linjer, medmindre de bliver brudt. Når de afbøjes og går uden om et objekt, fortsætter de herefter i nøjagtig samme retning som før. Under afbøjningen af lysstrålerne, vil objektet være totalt usynligt for fysiske øjne, indtil man igen lader strålerne fortsætte i deres oprindelige retning. Dette udsagn er tilstrækkeligt til at få nutidens fysikere til at kalde denne forklaring for naivt sludder – men det er der ikke noget at gøre ved. Det eneste, der her er sket, er, at der er fortalt om en mulighed i naturen, som fremtidens forskere en dag vil opdage. Og de, der ikke studerer åndsvidenskab, må vente, til de kan få dette udsagn bekræftet af naturvidenskaben.

Processen er som sagt let at forstå for enhver, der har en smule indsigt i naturens *esoteriske* kræfter, men fænomenet er ikke desto mindre særdeles dramatisk. Hvis det var tilladt at nævne navnet på kvinden i beretningen, ville det alene være en garanti for dens rigtighed.

Disse beretninger, der alle drejer sig om det, man sædvanligvis ville betegne som indgriben fra "engles" side, belyser imidlertid kun en meget lille del af de usynlige hjælperes arbejde. Inden andre sider af deres arbejde skal beskrives, vil det være en fordel at få en klar forestilling om de forskellige kategorier af væsener, som disse hjælpere kan tilhøre. Dette emne behandles derfor i næste kapitel.

---

4. Kapitel

Hjælperne

Mange grupper af beboere på astralplanet er i stand til at yde hjælp. Hjælpen kan komme fra devaer, fra naturånder eller fra de såkaldt afdøde samt fra dem, der i det fysiske liv er i stand til at fungere bevidst på astralplanet – hovedsageligt mestrene og deres elever. Men hvis sagen undersøges nærmere, bliver det klart, at selvom alle de nævnte grupper er i stand til at deltage i hjælpearbejdet – og nogle gange også gør det – er deres andel i arbejdet så begrænset, at det praktisk talt næsten er helt overladt til en enkelt gruppe. Det er i virkeligheden logisk, når man finder ud af, at meget af hjælpearbejdet skal udføres enten direkte på eller direkte fra astralplanet.

Enhver, der har bare en smule indsigt i de evner, der står til rådighed for en mester, vil forstå, at for en mester vil det ganske enkelt være spild af energi at arbejde på astralplanet. Mesterens arbejde foregår i højere regioner – især på *arupa-planerne* – det vil sige de formløse underplaner af mentalplanet, som åndsvidenskaben også kalder kausalplanet eller sjælsplanet. Her påvirker mesteren menneskets sjæl – og ikke personligheden. Det eneste en mester ville være i stand til at nå i den astrale eller i den fysiske verden er personligheden. Den kraft, der anvendes på de højere arupa-planer, skaber større, mere vidtrækkende og permanente resultater, end den kraft, der kan opbygges ved at anvende ti gange så meget fysisk kraft. Og arbejdet på de højere planer er af en sådan art, at kun en mester kan udføre det korrekt. Det arbejde, der udføres på de lavere planer, kan kun i et vist omfang udføres af de grupper, der befinder sig på de lavere trin af den lange evolutionsstige, som en dag vil føre dem til samme udviklingsniveau som mesteren.

Det samme gælder for devaernes vedkommende. De tilhører et højere naturrige end menneskeriget. Derfor har deres arbejde tilsyneladende ingen forbindelse med menneskeheden. Selv de devaordener, der af og til reagerer på menneskets højere længsler eller bønner (for det forekommer), gør det primært på mentalplanet frem for på det fysiske plan eller på astralplanet – og de gør det oftere i perioderne mellem inkarnationerne end under det fysiske liv.

I forbindelse med undersøgelser af mentalplanets underplaner, iagttog de clairvoyante forskere et enkelt tilfælde, hvor en deva forsøgte inspirere en korsanger til at udtrykke den smukkeste musik. Og i et andet tilfælde så man en deva af en anden kategori, der underviste og vejledte en astronom, som forsøgte at forstå universets form og struktur. Det er imidlertid kun to eksempler af mange, hvor forskerne så medlemmer af det store devarige fremskynde evolutionen og give svar på menneskets højere stræben efter døden. Der findes teknikker, som man kan anvende under det fysiske liv, og ved hjælp af dem kan man nærme sig disse ophøjede deva-væsener og af denne vej opnå stor indsigt. Men man opnår en bedre kontakt, hvis man løfter sin bevidsthed til deres plan end hvis man beder dem om at stige ned til menneskets plan.

Devaen griber kun ind i menneskets almindelige liv i meget sjældne tilfælde. Det skyldes, at den er koncentreret om et langt vigtigere arbejde på sit eget plan. Det sker dog af og til, at et menneskes nødsituation eller dybe sorg fanger devaens opmærksomhed og vækker dens medfølelse. Det kan tilskynde den til at yde en eller anden form for hjælp. Men devaen har større overblik og indsigt, og som regel erkender devaen, at dens indgriben i de fleste tilfælde gør langt mere skade end gavn på evolutionens nuværende stadie.

I en meget fjern fortid – i menneskets tidligste tilværelse – var der sandsynligvis en periode, hvor menneskehedens fik langt mere hjælp udefra, end det er tilfældet i nutiden. Dengang blev alle Buddhaer og Manuer – og selv mere almindelige ledere og undervisere – enten hentet fra devaevolutionen eller fra en anden menneskehed på en højere udviklet planet. Dengang ydede disse ophøjede væsener ligeledes den form for hjælp, der omtales her. Men efterhånden som mennesket gør fremskridt, kvalificerer det sig til selv at fungere som hjælper – først på det fysiske og derefter på de højere planer. Menneskeheden har nu nået et udviklingsniveau, hvor den skulle være i stand til selv at skabe usynlige hjælpere, og det sker da også i begrænset omfang. Dermed får de væsener, der er i stand til at udføre endnu mere nyttigt og ophøjet arbejde, tid og mulighed for at gøre det.

Det er derfor indlysende, at denne form for hjælp først og fremmest ydes af mennesker, der har opnået et bestemt udviklingsstrin og ikke af mestrene. Mestrene er i stand til at påtage sig et langt vigtigere arbejde, som kan gavne i et langt større omfang. Gennemsnitsmennesket, der er uden nævneværdig åndelig indsigt og udvikling, kan ikke fungere som hjælper, ganske enkelt fordi det ikke vil være til nogen gavn. På baggrund af disse kendsgerninger er det logisk, at hjælpearbejdet på astralplanet og det lavere mentalplan hovedsageligt varetages af mestrenes disciple. Disciplene er mennesker, der – selvom de endnu langt fra er mestre – dog har nået et udviklingsniveau, der gør det muligt for dem at fungere bevidst på disse planer.

Nogle af disciplene er gået et skridt videre og har opbygget forbindelsen mellem den fysiske hjernebevidsthed og den højere bevidsthed. Derfor har de evnen til i deres vågne bevidsthed at huske det, de har foretaget sig og lært i de indre verdener. Der er dog mange, som absolut ikke spilder tiden i søvnperioden, på trods af at de ikke er i stand til at opretholde bevidsthedskontinuiteten. Alligevel udfører de et ægte uselvisk tjenestearbejde for deres medmennesker.

Inden dette arbejde beskrives, vil det være gavnligt at se nærmere på et spørgsmål, der ofte stilles i relation til dette hjælpearbejde. Derefter skal opmærksomheden nu rettes mod de relativt sjældne tilfælde, hvor hjælperne enten er naturånder eller mennesker, der har aflagt det fysiske legeme.

Mennesker, der har en begrænset forståelse af åndsvidenskabens ideer, spekulerer ofte på, om de har lov til at hjælpe et medmenneske, der sørger eller er i vanskeligheder. Årsagen er, at de frygter, at deres hjælp griber ind i den skæbne, som er en retfærdig reaktion fra karmaloven. I virkeligheden siger de: *"Dette menneske befinder sig i sin nuværende situation, fordi det har fortjent det, og det oplever nu resultatet af en eller anden ond handling i fortiden. Derfor har jeg ingen ret til at gribe ind i den store kosmiske lovs funktion ved at forsøge at forbedre dette menneskes forhold på hverken astralplanet eller det fysiske plan."*

Mennesker, der tænker på denne måde, er – ganske vist ubevidst – ufatteligt arro-

gante. Årsagen er, at deres holdning er baseret på to forudsætninger. For det første – at de har et nøjagtigt kendskab til vedkommendes karma, og derfor er i stand til at afgøre, hvor længe lidelserne skal vare. For det andet – at de i kraft af deres personlige handling skulle være i stand til at sætte de kosmiske lovmæssigheder ud af spillet og dermed forhindre en karmisk virkning. Èt er helt sikkert – de store karmiske kræfter skal nok klare deres kosmiske opgaver uden menneskets hjælp. Der er heller ingen grund til at frygte, at mennesket er i stand til at skabe hverken vanskeligheder eller problemer for det karmiske system.

Hvis et menneskes karma er af en sådan art, at det ikke skal hjælpes, vil alle forsøg alligevel mislykkes – men i forsøget på at hjælpe skaber hjælperen ikke desto mindre god karma for sig selv. Menneskets sande karma er et område, der ikke vedrører menneskeheden. Det er menneskets pligt at gøre alt, hvad det kan, for at hjælpe sine medmennesker. Men det er kun selve *handlingen*, der vedrører menneskeheden. *Resultatet* af handlingen varetages af andre og højere magter.

Det er ikke muligt at vurdere et andet menneskes karmiske regnskab. Man kan jo ikke vide, om dette menneske netop lige er blevet færdig med at afvikle en bestemt negativ karma og derfor befinder sig et sted på udviklingsvejen, hvor der er behov for hjælp til at komme over sorgen. Derfor er muligheden for at hjælpe i virkeligheden en glæde og et privilegium. Hvis det er muligt at hjælpe, så vil det positive resultat være et bevis på, at den pågældende faktisk *havde* gjort sig fortjent til at blive hjulpet. Men det får man aldrig at vide, medmindre man prøver. Uanset hvad der sker, vil karmaloven – loven om årsag og virkning – altid træde i kraft. Det behøver menneskene ikke at bekymre sig om.

Der findes kun få eksempler på, at mennesker er blevet hjulpet af naturånder. De fleste af disse skabninger undgår de steder, hvor mennesker færdes. De flygter oven i købet fra dem, for de bryder sig ikke om menneskenes energier og al den støj og uro, som mennesker skaber omkring sig. Bortset fra nogle af naturåndernes højere ordener er de som regel uforstandige og tankeløse. De minder mest af alt om glade børn, der sorgløst leger under ideelle fysiske omstændigheder, og ikke om seriøse ansvarsbevidste væsener. Det sker en gang imellem, at en af dem knytter sig til et menneske og gør det tjenester, men naturånderne befinder sig i øjeblikket på et evolutionstrin, hvor man ikke kan forvente et pålideligt samarbejde som usynlige hjælpere med disse væsener.

Nogle gange fungerer nyligt afdøde som hjælpere. Det er sjæle, der opholder sig på astralplanet, og som stadig er i nær kontakt med det fysiske plan. På samme måde som den omtalte moder, der reddede sine børn fra at styrte ned i en brønd, er det nemt at forstå, at denne form for hjælp må være yderst begrænset. Jo mere uselvsk og hjælpsomt et menneske er, jo mindre sandsynlighed er der for, at det efter døden vil være ved fuld bevidsthed på astralplanets lavere underplaner. Og det er lettest at kontakte den fysiske verden fra de lavere niveauer af astralplanet. Medmindre det drejer sig om et moralsk set meget dårligt menneske, vil opholdet i de lavere astrale regioner – hvorfra det er muligt at gribe ind i fysiske forhold – under alle omstændigheder være forholdsvis kortvarigt. Selvom afdøde fra mentalplanet stadig kan have en positiv indflydelse på sine kære i den fysiske verden, så sker det som regel i form af healende kraft, og ikke i form af kræfter, som i specielle tilfælde kan skabe bestemte resultater i stil med dem, der er omtalt tidligere.

Desuden er mange af de afdøde, som ønsker at hjælpe dem, de har forladt i den fysiske verden, ude af stand til at gøre det, for det kræver stor sensitivitet samt en

vis viden og dygtighed hos dem, der fra et plan ønsker at påvirke et væsen på et andet plan. Selvom det absolut ikke er usædvanligt, at nyligt afdøde viser sig, sker det dog kun sjældent, at de virkelig udretter noget nyttigt eller har held til at få den ven eller slægtning, som de har opsøgt, til at forstå, hvad det er, de ønsker at hjælpe med. Der er naturligvis tilfælde, hvor det lykkes, og når eksemplerne samles, udgør de et ret betragteligt antal – men det er alligevel begrænset i sammenligning med det store antal af afdøde, som har været i stand til at vise sig. Den hjælp, der ydes af de afdøde, er derfor som regel kun beskeden. Faktisk sker det langt oftere, at det netop er de afdøde, der trænger til hjælp.

Det meste af det hjælpearbejde, som udføres på dette område, må derfor i øjeblikket udføres af fysiske levende mennesker, som er i stand til at fungere bevidst på astralplanet under søvnen.

---

5. Kapitel

Det metafysiske livs virkelighed

Tilsyneladende er det vanskeligt for mennesker, der kun har tillid til den almindelige materialistiske tankegang, at tro på og acceptere, at der findes en tilstand, der er adskilt fra det fysiske legeme, og hvor man alligevel er fuldkommen bevidst. Selve grundlaget for religion medfører, at enhver kristen er forpligtet til at tro, at det *er* en sjæl. Men hvis man antyder muligheden for, at denne sjæl er i stand til (under visse forhold) at vise sig synligt og adskilt fra legemet – enten mens mennesket endnu er i live eller efter døden – vil ni ud af ti straks med foragt i stemmen erklære, at de ikke tror på spøgelse, og at en sådan opfattelse ikke er andet end udtryk for middelalderlig overtro og et fortidslevn, som man for længst er kommet over.

Hvis man ønsker at forstå det arbejde, der udføres af de usynlige hjælpere – og måske selv lære at deltage i det – må man frigøre sig fra nutidens forestillinger og forsøge at fatte den store sandhed – der for mange *er* et faktum, og som *er* bevist – nemlig at det fysiske legeme reelt ikke er andet end et redskab eller en ydre klædning for det indre menneske. Denne klædning aflægges ikke alene permanent ved døden, men også midlertidigt hver nat under søvnen. At falde i søvn vil sige, at det indre menneske træder ud af sit fysiske legeme og ifører sig sit astrallegeme.

Det er vigtigt at forstå, at der ikke er tale om en hypotese eller en naiv teori. Der findes mange mennesker, som er i stand til at foretage denne elementære magiske handling ved fuld bevidsthed – og som gør det hver eneste dag. De går uden videre fra det ene plan til det andet, når der er behov for det. Det er derfor nemt at forstå, hvor vanskeligt det må være for disse mennesker at have forståelse for den anerkendte påstand om, at sådan noget ganske enkelt ikke er muligt. Det svarer til, at man siger til et menneske, at det ganske enkelt er umuligt at falde i søvn, og at det er offer for en hallucination, hvis det tror, at det nogensinde *er* faldet i søvn.

Det menneske, der endnu ikke har udviklet forbindelsen mellem den astrale og den fysiske bevidsthed, kan ikke uden videre forlade det fysiske legeme. Det husker heller ikke ret mange af sine oplevelser, mens det er ude af det fysiske legeme. Ikke desto mindre er det en kendsgerning, at ethvert menneske forlader legemet, hver gang det falder i søvn. Og enhver erfaren clairvoyant kan se dette menneske svæve over det fysiske legeme eller bevæge sig omkring i større eller mindre afstand fra legemet – alt efter omstændighederne.

Det uudviklede menneske svæver som regel lige oven over sit fysiske legeme – og er næsten lige så bevidstløs som det fysiske legeme. Dette menneskes astrallegeme er temmelig uformeligt og ufuldstændig. Man kan se, at det ikke er i stand til at bevæge sig væk fra den fysiske krops umiddelbare nærhed, uden at det medfører så stort ubehag, at det vågner. Efterhånden som mennesket udvikler sig, bliver astrallegemet imidlertid mere præcist afgrænset og dermed også et mere anvendeligt redskab for bevidstheden. For de fleste intelligente og disciplinerede menneskers

vedkommende er der allerede udviklet en meget betydelig grad af bevidsthed i astrallegemet, og hvis et menneske i det hele taget har nogen åndelig udvikling, er det i lige så høj grad "sig selv" i det finere astrallegeme som i det tætte fysiske legeme.

Men selvom man under søvnen er ved fuld bevidsthed på astralplanet og kan bevæge sig frit omkring – hvis man har lyst til det – er det ikke ensbetydende med, at man er parat til at slutte sig til de usynlige hjælperes gruppe. På dette udviklingsstadium er de fleste så optaget af deres egne tanker – der ofte er en fortsættelse af en eller anden tankerække, som de har tumlet med i deres vågne tilstand – at de er så opslugt af disse tanker, at de praktisk talt ikke ænser, hvad der foregår omkring dem. Det er sådan set udmærket, for på astralplanet findes der meget, som kan virke lammende og rædselsvækkende på et menneske, der ikke har udviklet det mod, som er resultatet af fuldstændig viden om planets egentlige natur.

Det sker, at et menneske ved egen hjælp gradvis vågner af denne tilstand og – så at sige – kommer til bevidsthed om den astrale verden omkring sig. Men det er mere almindeligt, at man fastholdes i den bevidstløse tilstand, indtil en eller anden, som allerede er vågen og aktiv på astralplanet, tager sig af det sovende menneske og vækker det. Det er imidlertid ikke et ansvar, man tankeløst påtager sig. Selvom det er forholdsvis let at vække et menneske til bevidsthed om astralplanet, er det praktisk talt umuligt at få det til at falde i søvn igen uden at gøre brug af en hypnotisk påvirkning, og det kan på ingen måde anbefales. Inden en fra de usynlige hjælperes gruppe vækker et menneske, der er indhyllet i drømmerier, vil hjælperen forsikre sig om, at vedkommende faktisk har nået et udviklingsniveau, der medfører, at de nye evner, der nu stilles til rådighed, vil blive anvendt på en positiv måde, og at der nu er så stor indsigt og så meget mod til stede, at man med rimelighed kan gå ud fra, at mennesket ikke vil skade sig selv som følge af denne handling.

Når et menneske er blevet vækket, kan det – hvis det ønsker det – slutte sig til den gruppe, der hjælper menneskeheden. Men det medfører ikke nødvendigvis, at dette menneske i vågen tilstand kan huske noget om, hvad det foretog sig, mens det sov. Det er en evne, man selv må udvikle, og i de fleste tilfælde kommer den først efter mange års øvelse – eller måske slet ikke – i samme inkarnation. Den manglende hukommelse hæmmer dog ikke det arbejde, der udføres, mens man er ude af det fysiske legeme, og derfor har det ikke den store betydning – bortset fra den tilfredsstillelse, det kan være for et menneske i sin vågne tilstand at vide, hvad det foretog sig, mens det sov. Det drejer sig først og fremmest om, at arbejdet bliver gjort, og ikke at man husker, hvem det var, der udførte det.

---

6. Kapitel

En meningsfuld indgriben

Arbejdet på astralplanet er meget varieret, med det er altid rettet mod ét og samme store mål – nemlig at fremme evolutionsprocesserne. Arbejdet står af og til i forbindelse med de lavere naturrigers udvikling, som det – under visse forhold – er muligt at fremskynde en smule. Mestrene anerkender fuldt ud forpligtelsen over for de lavere naturrigere – elementarrigerne såvel som dyre- og planteriget – for i nogle tilfælde kan de kun gøre fremskridt gennem forbindelse med mennesket eller gennem menneskets brug af dem.

Langt den største og vigtigste del af arbejdet har naturligvis på en eller anden måde relation til mennesker. De tjenester, der ydes fra den anden side, er vidt forskellige og drejer sig hovedsagelig om menneskers åndelige udvikling. Fysisk indgriben i stil med dem, der er omtalt i denne bog, er overordentlig sjældne. De forekommer imidlertid, og selvom det er vigtigt at henlede opmærksomheden på muligheden for at yde mental og moralsk hjælp til andre mennesker, vil det måske være en god ide at omtale to-tre tilfælde, hvor forfatterens nære venner har givet fysisk hjælp til medmennesker, der var i alvorlig nød.

Eksemplerne kan vise, hvordan de – set fra hjælpernes side – stemmer overens med de beretninger, som fortælles af dem, der blev hjulpet på den metafysiske måde. Der tænkes her på den type beretninger, som man møder i litteraturen under betegnelsen "overnaturlige hændelser".

Under et oprør, der engang fandt sted i Matabeleland³, blev en medarbejder sendt ud i et nødhjælpsarbejde. Episoden kan være et eksempel på den hjælp, der nogle gange ydes på det fysiske plan. En nat lå en farmer og hans familie og sov roligt uden at have nogen anelse om, at skrappelløse banditter lå på lur få kilometer borte, mens de lagde planer om indbrud og plyndring. Medarbejderens opgave bestod i på en eller anden måde at vække den sovende familie og få dem til at forstå den uhyggelige fare, der truede dem. Det viste sig at være alt andet end let.

Medarbejderen gjorde et forsøg på at indprente forestillingen om en overhængende fare i farmerens hjerne, men det mislykkedes fuldstændigt. Da sagen var yderst alvorlig, besluttede hun sig til at materialisere sig, for fysisk at tage fat i den sovende kones skulder, ruske hende og bede hende indtrængende om at stå op og se sig omkring. I samme øjeblik det lykkedes hende at fange konens opmærksomhed, forsvandt hun – og farmerens kone fandt aldrig ud af, hvem af nabokonerne, der vækkede hende, og derved frelste familiens liv. Hvis denne mystiske indgriben ikke var sket, ville de utvivlsomt alle være blevet myrdet i deres senge en halv time senere. Konen fandt aldrig ud af, hvordan det var lykkedes denne hjælper at komme ind, for alle vinduer og døre havde været solidt barrikaderet.

---

³ Matabeleland er en region i Zimbabwe.

Konen, der med ét blev vækket, havde været tilbøjelig til at betragte advarslen som en drøm, men hun var alligevel stået op for at se sig omkring bare for at sikre sig, at alt var i orden. Det var et held, for selvom der ikke var noget i vejen inde i huset, opdagede hun, da hun åbnede en skodde, at himlen var rød af skæret fra en brand et stykke borte. Hun vækkede straks sin mand og resten af familien, og takket være denne advarsel lykkedes det dem at slippe ud af huset og skjule sig et sted i nærheden – lige før banditterne ankom.

De ødelagde ganske vist huset og plyndrede markerne, men de blev snydt for det menneskelige bytte. Man kan forestille sig hjælperens følelser, da hun nogen tid efter læste om familiens mirakuløse redning i avisen.

---

7. Kapitel

Beretningen om ”englen”

På et tidspunkt i nyere tid blev der grebet ind på det fysiske plan. Det er en meget smuk beretning, selvom der ”kun” blev reddet et enkelt menneskes liv. Indledningsvis skal der siges et par bemærkninger. Her i Europa er der to mennesker, der var brødre i en tidligere inkarnation i det gamle Egypten, og den dag i dag er de nært knyttet til hinanden. I den nuværende inkarnation er der stor aldersforskel på dem, for den ene er midaldrende, mens den anden kun er et barn – fysisk set. Men sjælmæssigt er de begge langt på vejen. Det er selvfølgelig den ældstes opgave at undervise og vejlede den yngste i det esoteriske arbejde, som de begge er stærkt engageret i. Og da de begge er fuldt bevidste og aktive på astralplanet, tilbringer de det meste af søvnperioden med at arbejde sammen. Under vejledning af deres fælles mester giver de levende og døde al den hjælp, de kan. Beretningen om dette specielle tilfælde er taget direkte fra et brev, som den ældste af de to skrev umiddelbart efter hændelsen, for beretningen er langt mere levende og farverig, end en gengivelse nogensinde kan blive.

”Vi var ude i et helt andet ærinde, da Cyril pludselig udbrød: ‘Hvad er det?’ Vi hørte nemlig et forfærdeligt skrig af smerte eller angst. Et øjeblik efter var vi på stedet. Her fandt vi en dreng på 11-12 år, der var faldet ud over en skrænt. I styrtet var han landet på nogle sten, og han var alvorligt kvæstet. Den stakkels fyr havde brækket et ben og en arm, og han havde – hvad der var langt værre – fået en dyb flænge i låret, og blodet fossede ud fra såret. Cyril råbte: *’Vi må hjælpe ham i en fart – ellers dør han!’*”

”I kritiske situationer som denne må man tænke hurtigt. Det var indlysende, at der var to ting, der *skulle* gøres – blødningen skulle standses, og der skulle skaffes fysisk hjælp. Jeg var derfor nødt til at materialisere enten Cyril eller mig selv, for der var øjeblikkelig brug for *fysiske* hænder til at lægge en forbindelse om låret. Desuden var det bedst, hvis den stakkel dreng kunne se en af os stå ved siden af sig i sin nød. Jeg havde på fornemmelsen, at han ville føle sig mere tryk med Cyril hos sig end med mig, og da det sandsynligvis ville være lettere for mig end for Cyril at skaffe hjælp, var der ikke tvivl om arbejdsfordelingen.”

”Planen virkede storartet. Jeg materialiserede straks Cyril (han er endnu ikke i stand til selv at gøre det), og jeg forklarede ham, at han skulle tage drengens halstørklæde, binde det om låret og stramme det ved hjælp af en pind, som han skulle stikke igennem halstørklædet. *’Jamen – vil det ikke komme til at gøre forfærdelig ondt?’* spurgte Cyril. Men han gjorde det, og blødningen standsede. Den kvæstede dreng så ud til at være halvt bevidstløs, og han kunne næsten ikke tale, men han så op på den lysende lille skikkelse, der bekymret bøjede sig over ham, og han sagde: *’Er du en engel?’* Cyril smilede og svarede: *’Nej, jeg er bare en dreng, men jeg er kommet for at hjælpe dig.’* Så lod jeg ham trøste den lidende og skyndte mig af sted til drengens mor, der boede ca. en kilometer derfra.”

”Du kan ikke forestille dig det besvær, jeg havde med at få kvinden til at få en fornemmelse af, at der var noget galt, og at hun *skulle* gå ud og tage sig af det. Hun var i gang med at gøre en pande ren, og *endelig* satte hun den fra sig. Hun sagde højt: *’Jeg ved ikke, hvad der går af mig, men jeg må hellere se efter drengen.’* Da hun først var sat i bevægelse, kunne jeg nemt vejlede hende, selvom jeg hele tiden måtte holde sammen på Cyril ved hjælp af viljekraft, for at den stakkels drengs ”engel” ikke pludselig skulle forsvinde lige for øjnene af ham.”

”Når man materialiserer en form, ændrer man stoffet fra en naturlig tilstand til en anden. Man modarbejder på en måde midlertidigt den kosmiske vilje – og hvis man blot en brøkdel af et sekund fokuserer sin tænkning et andet sted, strømmer stoffet med lynets hast tilbage til sin oprindelige tilstand. Jeg kunne derfor ikke rette mere end halvdelen af min opmærksomhed mod kvinden, men jeg fik hende da af sted. Da jeg havde fået hende omkring hjørnet af skrænten, lod jeg omgående Cyril forsvinde, men hun nåede at se ham, og nu har landsbyen en veldokumenteret historie om hjælp fra engle!”

”Ulykken skete tidligt om morgenen, og samme aften kiggede jeg (astralt) ind til familien for at se, hvordan det gik. Den stakkels drengs ben og arm var blevet sat sammen og den dybe flænge i låret var forbundet. Han lå i sengen og så meget bleg og svag ud, men med udsigt til at komme sig. Moderen havde besøg af et par naboer, og hun var i gang med at fortælle dem historien, og den lød underlig for en, der vidste, hvad der i virkeligheden var sket.”

”Hun fortalte meget udførligt, at hun ikke vidste hvorfor, men pludselig fik hun en fornemmelse af, at der var sket noget med drengen, og at hun absolut *måtte* ud for at se efter ham. Først tænkte hun, at det ikke kunne passe, og hun forsøgte at skubbe tanken fra sig, men det lykkedes ikke – hun *måtte* af sted. Hun fortalte, at hun ikke anede, hvorfor hun gik hen til skrænten i stedet for at gå i den modsatte retning. Hun gjorde det bare – og da hun drejede om hjørnet ved skrænten, så hun sit barn, der sad støttet af en sten – og ved siden af ham knælede der det smukkeste barn, hun nogensinde havde set ... skinnende og helt klædt i hvidt, med rosenrøde kinder og dejlige brune øjne, og han havde smilet så overjordisk til hende. Og så var han der pludselig ikke mere! Først var hun blevet så overrasket, at hun ikke vidste, hvad hun skulle tro, men så gik det op for hende, hvad årsagen var, og hun faldt på knæ og takkede Gud, fordi han sendte en af sine engle for at hjælpe hendes stakkels dreng.”

”Så fortalte hun, at da hun løftede drengen op for at bære ham hjem, ville hun tage det tørklæde af, der skar sig ind i hans ben, men det ville han ikke give hende lov til, for det var englen, der havde bundet det om benet, og han havde sagt, at han ikke måtte røre det. Da hun senere fortalte lægen det, forklarede han hende, at hvis hun havde taget det af, ville drengen uden tvivl være død.”

”Så gentog hun drengens del af historien og fortalte, hvordan denne smukke engel var kommet hen til ham, lige efter at han var styrtet ned. Han vidste, at det virkelig *var* en engel, for han havde ikke set et eneste menneske i en halv kilometers omkreds, da han for lidt siden stod på toppen af skrænten. Men han forstod simpelthen ikke, hvorfor englen ikke havde vinger, og hvorfor den havde sagt, at den bare var en dreng. Den havde løftet ham op, så han kunne læne sig op ad stenen, mens den forbandt benet. Derefter begyndte englen at tale til ham, og den sagde, at der ikke var grund til at være bange, for der var én, som var gået hen for at hente hans mor, og hun ville snart være hos ham. Så kysede englen

ham og forsøgte at gøre det behageligt for ham. Englens bløde varme hånd holdt hele tiden hans hånd, mens den fortalte ham mystiske og smukke historier, som han ikke rigtig kunne huske. Men han vidste, at de havde været rare, for han havde næsten glemt, at han var kommet til skade, indtil han så sin mor komme. Så smilede englen til ham, gav hans hånd et klem og sagde, at han hurtigt ville blive rask, og så var den pludselig forsvundet.”

---

8. Kapitel

Beretningen om en hotelbrand

Den samme dreng, Cyril, udførte på et tidspunkt et andet hjælpearbejde, der stort set er en pendant til nogle af de omtalte beretninger. En nat, da han og hans ældre ven var ude for at udføre deres sædvanlige opgaver, fik de øje på et kraftigt skær fra en voldsom ildebrand under sig, og de skyndte sig ned for at se, om de kunne hjælpe med et eller andet.

Det viste sig at være et stort hotel, der lå ved bredden af en stor sø. Hotellet stod i flammer. Bygningen havde mange etager, og dens tre hesteskoformede sidefløje dannede tre lige sider, mens søen dannede den fjerde side. Inde i denne firkant var der en have med træer og blomster. De to sidefløje nåede helt ned til søen, og de store vindueskarnapper for enden af fløjene stak næsten ud over vandet. Der var derfor kun en smal passage under karnapperne på begge sider. Forsiden af hotellet og sidefløjene var bygget op omkring indvendige skakter med et gitterværk, der afskærmede elevatorerne.

Da ilden først var brudt ud, bredte den sig med uhyggelig fart, og inden de to venner observerede branden fra astralplanet, stod alle de mellemste etager i de tre store blokke i flammer. Heldigvis var samtlige hotelgæster med undtagelse af en lille dreng allerede blevet reddet ud, men flere af dem havde fået ret alvorlige brandsår og kvæstelser.

Man havde glemt den lille dreng i et af de øverste værelser i venstre sidefløj, for hans forældre var taget til en fest, og ingen havde tænkt på drengen, før det var for sent. Ilden havde så godt fat i de mellemste etager i denne fløj, at det var umuligt at gøre noget – også hvis en af hotelgæsterne var kommet i tanke om ham, for hotelværelset vendte ud til den indre have, og derfor var han totalt afskåret fra al hjælp udefra. Og han var ikke engang selv klar over den farlige situation, for den tætte, kvælende røg, der lidt efter lidt sivede ind i værelset, havde gradvis gjort hans søvn dybere. Han var nu nærmest bevidstløs.

I denne bevidstløse tilstand blev han fundet af Cyril, for det var Cyrils særlige opgave at hjælpe børn, der var i nød eller fare. Først forsøgte Cyril at få nogen til at huske drengen, men det var forgæves. Og det ville alligevel have været umuligt for folk at hjælpe ham. Han blev derfor hurtigt klar over, at hans forsøg var spild af tid. På samme måde som i det andet tilfælde materialiserede den ældre hjælper derfor Cyril i værelset, og han bad ham om at prøve at vække det bevidstløse barn. Efter en hel del anstrengelse lykkedes det delvist, men i det følgende forløb befandt drengen sig stadig i en fortumlet og halvt bevidst tilstand. Derfor var det nødvendigt at skubbe, slæbe og vejlede og hjælpe ham på alle måder.

De to drenge gik først ud på sidefløjens midtergang, men her så de, at flammerne var ved at æde sig igennem gulvet, og det var derfor umuligt for et fysisk legeme

at passere gangen. Cyril fik derfor drengen ind i værelset igen, og de forsøgte nu at komme ud gennem vinduet og ned på en ca. 30 cm. bred stenafsats, der løb langs hele fløjen lige under vinduerne. Det lykkedes Cyril at føre drengen hen ad afsatsen, mens han selv balancerede på afsatsens yderste kant og halvvejs svævede i luften. Men hele tiden sørgede han for, at den lille dreng holdt sig helt inde ved muren, for at undgå, at han blev svimmel eller bange for at styrte ned.

Ved enden af fløjen – helt henne ved søen – hvor ilden endnu ikke havde fået så godt fat, kravlede de ind gennem et åbentstående vindue, løb igennem værelset og kom igen ud på gangen i håb om, at det endnu var muligt at komme ned ad trappen for enden af gangen. Men denne gang var også fyldt med røg og flammer. De kravlede gennem gangen, og Cyril bad drengen om at holde munden helt nede ved gulvet, indtil de nåede frem til gitterværket ved elevatorskakten, der som nævnt løb gennem hele midten af bygningen.

Elevatoren stod selvfølgelig i bunden af skakten, men det lykkedes dem at klatre ned ad gitterværkets indvendige side, indtil de stod oven på selve elevatoren. Så kunne de ikke komme videre! Heldigvis fik Cyril øje på en døråbning, der førte fra elevatorskakten til en mezzanin.⁴ Gennem denne åbning nåede Cyril og drengen – der var halvkvalt af røgen – frem til en gang. De løb tværs over gangen og ind i et af værelserne på den anden side af gangen. Her kravlede de ud af vinduet, og endelig befandt de sig på taget af en veranda, der gik langs hele forsiden af stueetagen. Herfra kunne de nemt klatre ned af en af søjlerne og nå frem til haven. Men selv her i haven var varmen fra ilden ulidelig – og hvis murene styrtede sammen, ville de være i stor fare. Cyril forsøgte derfor at føre drengen omkring enden af først den ene og derefter den anden fløj, men begge steder var ilden brudt igennem, og de smalle passager langs med murene var totalt ufremkommelige. Til sidst søgte de tilflugt i en af de lystbåde, der lå fortøjet ved en slags kaj for enden af haven. Her løsnede Cyril fortøjningen og roede ud på søen.

Cyril regnede med, at han kunne ro omkring den brændende sidefløj og sætte drengen i land, men da de var roet et stykke ud på søen, passerede en færge, og mandskabet opdagede dem, for søen var klart oplyst af skæret fra det brændende hotel. Færgen sejlede op på siden af båden for at tage dem ombord, men i stedet for de to drenge, de først havde set, fandt mandskabet kun én, for Cyrils ældre ven havde hurtigt spredt det manifesterede stof, der midlertidigt havde udgjort Cyrils fysiske legeme. Cyril var derfor tilbage i sit astrallegeme, og derfor var han nu usynlig for fysiske øjne.

Man iværksatte en grundig eftersøgning, men fandt intet spor af den anden dreng. Derfor kom man til det resultat, at han måtte være faldet overbord og druknet i samme øjeblik færgen sejlede op på siden af båden. Den dreng, der var blevet reddet, besvimele da han kom ombord, og derfor kunne man ikke udspørge ham. Men da han kom til bevidsthed, kunne han kun oplyse, at han så den anden dreng lige før færgen sejlede op på siden af dem – men mere huskede han ikke.

Færgen var på vej til en destination, der lå et par dages sejlads længere nede ad søen. Der gik derfor en uge, før den reddede dreng kunne komme tilbage til sine forældre. De troede naturligvis, at han var omkommet i flammerne, for selvom der blev gjort forsøg på at indprente i deres bevidsthed, at deres søn var reddet, var det helt umuligt at få denne tanke ind i deres bevidsthed. Det er derfor nemt at forestille sig, hvor lykkelige de blev, da de genså drengen.

---

⁴ Mezzanin er en høj stueetage eller en slags mellemetage.

I tiden derefter havde drengen det fint, og han blev aldrig træt af at fortælle om den mystiske oplevelse. Han var dog tit ked af, at den venlige dreng, der reddede ham, desværre omkom på uforklarlig vis i samme øjeblik faren var drevet over. Han vovede endog at antyde, at han nok ikke var druknet, for han var muligvis en alfeprens – men denne fornemmelse er naturligvis blot blevet mødt med skuldertræk og overbærende smil. Det er endnu ikke lykkedes at komme på sporet af det karmiske bånd, der *må* være mellem ham og hans redningsmand.

---

9. Kapitel

Materialisering og respons

Når studerende hører en beretning som den om hotelbranden, spørger de ofte, om den usynlige hjælper er helt uden for fare under disse dødsensfarlige omstændigheder – for eksempel om materialiseringen af Cyril, som skulle redde drengen ud af det brændende hotel, ikke selv i en eller anden grad var i fare, og om Cyrils fysiske legeme ikke kunne have taget skade af ilden, hvis hans materialiserede form var gået igennem flammerne, eller hvis han var styrtet ned fra den høje afsats. Da man ved, at der ofte er en nær sammenhæng mellem en materialiseret form og et fysisk legeme, og at formen påvirkes af legemet, er det så ikke muligt, at det også kunne ske i dette tilfælde?

Nu er respons et usædvanligt vanskeligt emne, som er vanskeligt at forstå, og det er endnu ikke muligt at give en fyldestgørende forklaring på dette i høj grad mystiske fænomen. For at forstå det bedst muligt er det nødvendigt at have indsigt i loven om korrespondens – det vil sige overensstemmende vibration eller samklang på mere end ét plan. Erfaringsmæssigt kender man imidlertid nogle af de forhold, hvor en sådan respons kan forekomme, og andre, hvor det er helt udelukket. Man kan sandsynligvis roligt konkludere, at respons er noget, som absolut ikke kunne forekomme i dette tilfælde.

For at forstå denne konklusion, må man huske, at der findes mindst tre klart adskilte former for materialisering. Det er et emne, som enhver, der har et mere indgående kendskab til spiritisme, vil kende til. Her er det ikke muligt at give en detaljeret forklaring på, hvordan man skaber disse tre materialiseringsformer, men blot nævne det ubestridelige faktum, at de eksisterer.

1. Der findes en form for materialisering, som man kan *føle men ikke se*. Til denne form for materialisering hører usynlige hænder, der griber én i armen eller berører ens ansigt under en seance, og som nogle gange løfter fysiske genstande gennem luften eller laver bankelyde i bordet – selvom de to sidstnævnte fænomener nemt kan skabes uden en materialiseret hånd.
2. Der findes desuden en form for materialisering, der kan *ses, men ikke føles*. Til denne form for materialisering hører en åndeskikkelse, som man kan stikke hånden igennem, som om skikkelsen bestod af luft. I nogle tilfælde er denne form tåget og udflydende, men i andre tilfælde ser formen så normal ud, at man ikke er i tvivl om dens stoflige natur – før man prøver at røre ved den.
3. Endelig findes der den fuldstændige materialisering, der både kan *ses og føles*, og som ikke alene har en ydre lighed med for eksempel en afdød ven, men som oven i købet trykker ens hånd på nøjagtig den måde, man kender så godt, fra dengang vennen levede.

Selvom der findes en del beviser for, at der under visse omstændigheder kan forekomme en form for respons i forbindelse med sidstnævnte materialiseringsmetode, er det ikke sandsynligt, at den forekommer, når det drejer sig om første eller anden metode. I tilfældet med Cyril, da han hjalp drengen i det brændende hotel, er det mest sandsynlige, at der *ikke* var tale om den tredje type, for man er altid meget opmærksom på ikke at bruge mere energi end højst nødvendigt for at opnå det ønskede resultat. Det er indlysende, at der kræves mindre energi til skabelse de mere partielle materialiseringsformer, som her kaldes første og anden form. Det er sandsynligt, at det kun var den arm, som Cyril brugte til at holde fast på drengen, der kunne føles fysisk, mens resten af kroppen har været langt mindre fysisk, hvis man prøvede at føle på den – selvom den så helt naturlig ud.

Bortset fra denne mulighed er der et andet forhold, der bør tages i betragtning. Når det drejer sig om en total materialisering – uanset om vedkommende er fysisk levende eller død – skal der tiltrækkes fysisk stof af en eller anden art. Ved spiritistiske seancer skaffes dette stof som regel ved at trække på mediets æterlegeme – ja nogle gange oven i købet på mediets fysiske legeme. Der findes eksempler, hvor mediets vægt beviseligt blev reduceret betragteligt under manifestationer af den art.

Når man har et anvendeligt medie, anvender de væsener, der leder seancen, denne metode, ganske enkelt fordi det er den nemmeste form for materialisering. Derefter etableres der en meget nær forbindelse mellem mediet og det materialiserede legeme, sådan at det fænomen, der her kaldes respons, forekommer i sin tydeligste form. Hvis man eksempelvis farver det materialiserede legemes hænder med kridt, vil man bagefter kunne se kridt på mediets hænder, selvom mediet hele tiden har været låst inde i et bevogtet rum under kontrollerede forhold, der udelukker enhver mistanke om bedrageri. Hvis man påfører den materialiserede form en eller anden form for skade, vil man finde en nøjagtig kopi af skaden på den tilsvarende del af mediets krop – og man vil somme tider kunne se, at mad, som blev spist af den materialiserede form, er overført til mediets legeme. Det er i det mindste sket i et enkelt tilfælde, som forfatteren selv har oplevet.

Omstændighederne var imidlertid helt anderledes i tilfældet med hotelbranden. Cyril var flere tusinde kilometer fra sit sovende fysiske legeme. Derfor ville det være komplet umuligt for hans ældre ven at hente æterisk stof fra det. Desuden ville de regler, som mestrenes elever arbejder efter, når de hjælper deres medmennesker, have forhindret ham i at belaste en andens legeme på denne måde – uanset hvor ophøjet formålet end måtte være.

Det ville desuden have været helt unødvendigt, for når der er behov for en materialisering, benytter hjælperne sig altid af en langt mindre farlig metode. De fortætter nemlig den omgivende æter eller endog den fysiske luft til den mængde stof, der er behov for. Det er en fremgangsmåde, som hovedparten af de væsener, der manifesterer sig ved en seance, er helt ude af stand til at bruge, men for den, der studerer okkult kemi, skaber den ingen vanskeligheder.

Men bemærk forskellen på resultaterne. Når et medie medvirker, får man en materialiseret form, der er meget nært forbundet med mediets fysiske legeme, fordi den materialiserede form er dannet af mediets egen substans, og derfor er formen i stand til at skabe alle responsfænomenerne. For hjælperens vedkommende får man også en nøjagtig genpart af det fysiske legeme, men genparten er dannet ved hjælp af kraften fra en mental fokusering. Stoffet i genparten har derfor ingen forbindelse med det fysiske legeme. Genparten kan sammenlignes med en

marmorstatue, som heller ikke kan skabe respons til det fysiske legeme, der har været model for statuen.

Derfor var Cyril hverken bange for at gå igennem flammerne eller for at styrte ned fra den højtliggende afsats under vinduerne. Og derfor kunne en materialiseret hjælper ved en anden lejlighed gå ned med et synkende skib, uden at det påvirkede det fysiske legeme.

I begge de omtalte eksempler, vil man bemærke, at Cyril ikke selv var i stand til at materialisere sig. Han måtte have en ældre ven til at udføre materialiseringen. Men en anden af Cyrils oplevelser, er også værd at fortælle om, for i dette tilfælde, var han selv i stand til at gøre sig synlig i kraft af ægte medfølelse og stor viljekraft – et tilfælde, der på en måde ligner det omtalte eksempel med moderen, der viste sig for sine børn og dermed frelse deres liv, fordi kraften fra hendes kærlighed gjorde det muligt.

Selvom det er vanskeligt at forklare, er der overhovedet ingen tvivl om, at viljens enorme magt over stoffet på alle eksistensplaner er en kendsgerning i naturen. Når kraften er stor nok, kan viljens direkte påvirkning af stoffet praktisk talt skabe et hvilket som helst resultat, uden at det menneske, der bruger viljekraften, har hverken kendskab til eller forestilling om, hvordan man skal realisere hensigten. Der er masser af beviser på, at det er denne kraft, der fungerer, når det drejer sig om materialisering, selvom det som regel er en egenskab, der må læres ligesom alle andre egenskaber. Det er helt bestemt lige så umuligt for et gennemsnitsmenneske på astralplanet at materialisere sig (hvis det ikke har lært det i forvejen), som det vil være for et gennemsnitsmenneske på det fysiske plan at spille violin uden først at have lært det. Men følgende beretning afslører, at der ikke findes regler uden undtagelser.

---

10. Kapitel

De to brødre

Denne beretning handler om to brødre, der var sønner af en godsejer – den 14-årige Lancelot og den 11-årige Walter. Navnene er selvfølgelig opdigtede, men resten af beretningen svarer i detaljer til de virkelige begivenheder. De to brødres mest bemærkelsesværdige egenskab var nok deres dybtføjte hengivenhed for hinanden. De var nærmest uadskillelige. Den ene gik ikke nogen steder uden den anden. Og den yngste tilbød nærmest den ældste, sådan som en yngre bror ofte gør det.

En dag blev Lancelot tragisk nok kastet af sin pony og dræbt – og verden blev meningsløs for Walter. Drengens sorg var så dyb og smertelig, at han hverken kunne spise eller sove, og hans mor og barnepige anede ikke, hvad de skulle stille op med ham.

Overtalelser og bebrejdelser prellede af på ham – også når de fortalte til ham, at han nu måtte holde op med at sørge, for hans broder *var* i himlen. Han svarede bare, at det kunne han jo ikke være sikker på – og hvis det *var* rigtigt, så vidste han, at Lancelot lige så lidt kunne være lykkelig i himlen uden ham, som han kunne være lykkelig på Jorden uden Lancelot.

Selvom det lyder utroligt, så var den ulykkelige dreng faktisk ved at dø af sorg. Og det blev ikke mindre sørgeligt af, at Lancelot – uden at Walter vidste det – stod ved siden af ham hele tiden. Lancelot var fuldstændig klar over, hvor ulykkelig Walter var, og han var selv desperat over sine gentagne mislykkede forsøg på at røre ved ham eller tale til ham.

Den sørgelige tilstand var uforandret, da Cyrils opmærksomhed blev henledt på de to brødre, men hvordan det skete, ved han ikke. *"Han kom bare tilfældigvis forbi"*, sagde han. Stakkels Walter lå udmattet i sin seng og kunne ikke sove. Han følte sig fortvivlet og alene – så vidt han vidste – selvom hans bror hele tiden stod ved hans side. Lancelot, der var frigjort fra kødets lænker, kunne både se og høre Cyril, så det første Cyril skulle gøre, var naturligvis at dulme Lancelots sorg ved at love ham, at han ville være hans ven og hjælpe ham med at komme i kontakt med Walter.

Da Cyril havde trøstet den fysisk døde Lancelots og givet ham håb, koncentrerede han sig om den fysisk levende Walter og prøvede af al sin magt at indprente i hans hjerne, at broderen stod lige ved siden af ham – ikke død, men levende – og med nøjagtig de samme kærlige følelser som før. Men alle anstrengelser var forgæves. Walters bevidsthed var så bedøvet af sorg, at det var umuligt at trænge igennem. Cyril vidste simpelthen ikke, hvad han skulle gøre. Han var imidlertid stærkt påvirket af det sørgelige syn, og hans medfølelse var så kraftig, at han ganske enkelt *ville* hjælpe dem, uanset hvor megen kraft det måtte kræve – og pludselig opdagede han, at han var i stand til at røre ved og tale til den fortvivlede Walter. Han ved ikke, hvordan det gik til.

Han ignorerede Walters spørgsmål om, hvem han var, og hvordan han var kommet ind, og gik lige til sagen. Han fortalte ham, at hans broder stod lige ved siden af ham og kæmpede for at få ham til at opfatte hans gentagne budskab om, at han *ikke* var død, men levende, og at han længtes efter at hjælpe og trøste ham. Walter ville naturligvis helst tro det, men turde ikke håbe, at det var sandt. Til sidst lykkedes det at overvinde hans tvivl, og han sagde:

”Ja, jeg *tror* faktisk på dig, fordi du er så venlig, men hvis jeg bare kunne få ham at se, så ville jeg *vide* det, og så ville jeg være helt sikker. Hvis jeg bare kunne høre ham *selv* sige, at han var lykkelig, ville det være ok, at han derefter gik videre.”

Selvom Cyril er ny i hjælpearbejdet, så vidste han, at den form for ønsker som regel aldrig opfyldes. Han skulle netop til at beklage og forklare, da han pludselig følte et nærvær, som alle hjælpere kender. Selvom der ikke blev sagt en lyd, fik han uden ord at vide, at han i stedet for det, han havde tænkt sig at sige, skulle love Walter, at hans inderlige ønske ville gå i opfyldelse. ”*Vent, til jeg kommer tilbage – så får du ham at se*”, sagde Cyril, og derefter forsvandt han.

Denne kontakt med mesteren havde i et glimt vist Cyril, hvad han skulle gøre og hvordan. Han skyndte sig af sted for at hente sin ældre ven, der så ofte før havde hjulpet ham. Hans ældre ven havde endnu ikke lagt sig til at sove, men da han hørte Cyril kalde og bede ham om at komme med det samme, gled han hurtigt ind i søvnen og fulgte med. Så hurtigt som det var muligt stod de begge ved Walters seng. Walter var begyndt at tro, at det hele bare var en skøn drøm, og derfor var det dejligt at se hans glæde og lettelse, da Cyril vendte tilbage. Men det var endnu mere fantastisk at se, da den ældre hjælper kort tid efter – på et ord fra mesteren – materialiserede den ivrige Lancelot, og den fysisk levende og den fysisk døde stod igen hånd i hånd!

Nu var den ubeskrivelige sorg for alvor blevet til ubeskrivelig glæde for begge brødre. De lovede igen og igen, at de aldrig ville sørge mere, for nu vidste de, at døden ikke var i stand til at skille dem. De blev heldigvis ikke skuffede, da Cyril – på opfordring af sin ældre ven – indtrængende forklarede dem, at denne exceptionelle fysiske genforening *ikke* ville blive gentaget. Han tilføjede, at Lancelot hver dag hele dagen ville være i nærheden af Walter, selvom han ikke kunne se ham. Og at Walter hver nat ville forlade sin krop og være bevidst sammen med Lancelot.

Da den udmattede Walter hørte dette, faldt han omgående i søvn og fik bevis for, at det *var* sandt. Han blev overrasket over at opdage, hvor hurtigt han sammen med sin broder kunne flyve fra det ene af deres tidligere tilholdssteder til det andet. Cyril var så fornuftig at gøre Walter opmærksom på, at han uden tvivl ville glemme det meste af sin frie tilværelse, når han vågnede næste morgen. Men han var faktisk så usædvanlig heldig, at han ikke glemte det, selvom langt de fleste andre mennesker gør det.

Muligvis havde det voldsomme glædeschok på en eller anden måde aktiveret denne latente psykiske evne. Han glemte i hvert fald ikke en eneste detalje af alt det, der var sket, og næste morgen kom han brasende ind til den sørgende husstand og fortalte dem sin fantastiske historie – som bestemt ikke faldt i god jord.

Hans forældre troede, at sorgen havde skadet hans forstand, og da det var ham, der nu var arving, holdt de i lang tid øje med andre symptomer på sindssyge. Heldig-

vis observerede de ikke noget. De mener stadig, at han er monoman,⁵ selvom de samtidig erkender, at hans "fantasier" reddede hans liv. Men hans katolske barnepige tror fuldt og fast på, at hans forklaring er sand, og at det var Jesus, der havde fået medlidenhed med ham, da han var døden nær af sorg – og derfor havde han sendt en af sine engle for at føre broderen tilbage fra de døde som belønning for en kærlighed, der var stærkere end døden. Af og til kommer overtro sandheden nærmere end nutidens skepticisme.

Men beretningen slutter ikke her, for det gode arbejde, der blev påbegyndt den nat, fortsætter, og det er umuligt at forudsige, hvor vidt forgrenet virkningen af denne ene hændelse kan blive. Walters astrale bevidsthed var blevet alvorligt vækket af episoden, og den er fortsat aktiv. Hver morgen er han i stand til at huske det, han oplevede i nattens løb sammen med Lancelot.

Og hver nat møder de Cyril, som har lært dem en masse om både den gådefulde nye astralverden og om endnu højere verdener, som på denne måde har åbenbaret sig for dem. Under Cyrils vejledning er både den fysiske levende og den fysiske døde blevet aktive medlemmer af gruppen af usynlige hjælpere. Og i mange år fremover – indtil Lancelots vitale unge astrallegeme opløses, og hans liv fortsætter på mentalplanet – vil mange døende børn have grund til at være taknemlig for de tre, som forsøger på at overføre den glæde, de selv har oplevet, til andre.

De er ikke alene til gavn for de døde. De har også fundet andre fysiske levende børn, der er bevidste på astralplanet, når de sover. Et af disse børn blev ført til Cyril, og barnet har allerede vist sig at være både et værdifuldt medlem af børnenes hjælpekare og et kærligt barn på det fysiske plan.

Hvis disse tanker er nye, vil mange have meget svært ved at forstå, hvordan børn kan hjælpe i astralverdenen. Nogen påstår, at når et barns astrallegeme ikke er fuldt udviklet, og sjælen derfor må være lige så hæmmet på astralplanet som på det fysiske plan, hvordan kan denne sjæl så være til gavn for menneskehedens åndelige, mentale og moralske evolution – for det er ifølge åndsvidenskaben de usynlige hjælpere vigtigste opgave?

Da spørgsmålet første gang blev stillet, blev det sendt videre til Cyril, og han gav dette svar:

"Spørgeren har ret i, at jeg bare er en dreng og endnu kun ved relativt lidt, og at jeg vil være til endnu større nytte, når jeg har lært mere, men allerede nu er jeg i stand til at udrette noget, for der er utrolig mange, der endnu ikke har kender til åndsvidenskaben, selvom de naturligvis ved meget mere end mig om alt muligt andet. Det er derfor indlysende, at hvis man skal et bestemt sted hen, kan en dreng, der kender vejen, være til større nytte end hundrede kloge mænd, der ikke kender den."

Det er vigtigt at tilføje, at når et barns astrale bevidsthed vækkes, udvikler astrallegemet sig så hurtigt, at barnet på dette plan meget hurtigt når et udviklingsniveau, der er næsten på højde med en voksen, som også har fået vækket sin astrale bevidsthed. Men naturligvis vil det astralt vækkede menneskes evne til at deltage arbejdet som usynlig hjælper, være langt forud for selv det klogeste menneske med sovende astral bevidsthed.

---

⁵ Et menneske, der er monoman, lider af monomani. Ordet stammer fra græsk: mono + -mani) og betyder ensidig og sygelig optagethed af en bestemt ting, fikse ide.

Hvis den sjæl, der kommer til udtryk gennem en barnekrop, ikke har de nødvendige egenskaber – det vil sige en energisk, målbevidst og kærlig natur, og som har bevist disse egenskaber i tidligere inkarnationer – vil ingen påtage sig det alvorlige ansvar at vække dette menneske på astralplanet. Når et menneskes karma har nået et niveau, der gør en vækning mulig, ser man ofte, at børn er fantastisk effektive hjælpere, og de udfører arbejdet med ægte entusiasme.

Et andet spørgsmål melder sig, når man læser denne beretning om de to brødre. Når Cyril på en eller anden måde kunne materialisere sig alene i kraft af sin kærlighed, medfølelse og viljestyrke, er det så ikke underligt, at det ikke lykkedes for Lancelot, som i meget længere tid energisk havde forsøgt på at komme i kontakt med sin Walter?

På en måde er det ikke vanskeligt at forstå, hvorfor Lancelot ikke var i stand til at skabe kontakt til broderen. Når Lancelot ikke kunne materialisere sig, mens Cyril kunne, skyldes det ikke alene styrken i følelsen, men også, at Cyril nøjagtigt vidste, hvad det var, han ville, og at han var klar over at materialisering overhovedet var en mulighed. Desuden havde han indsigt i, hvordan man bar sig ad – og på dette tidspunkt havde Lancelot ingen anelse om denne mulighed. Denne viden fik han først senere.

---

11. Kapitel

Skibbrud og katastrofer

Nogle gange er det muligt for de usynlige hjælpere at afværge truende katastrofer i en helt anden størrelsesorden. Når en skibskaptajn uden at vide det er kommet langt ud af kurs – eksempelvis på grund af en ukendt havstrøm eller en fejlagtig beregning af kursen – og derfor styrer mod en potentiel katastrofe, har det i flere tilfælde været muligt at afværge et forlis ved gentagne gange at indprente en fornemmelse i kaptajnens bevidsthed af, at noget er helt galt. Og selvom denne fornemmelse som regel kun trænger ind i kaptajnens hjerne som en slags uklar foruroligende situationsfornemmelse, er det næsten sikkert, at den igen og igen vil fange hans den opmærksomhed og få ham til at tage de nødvendige handlinger.

I et tilfælde, hvor en kaptajn havde ført sit skib meget nærmere ind mod land, end han vidste, følte han pludselig et kraftigt incitament til at lodde dybden. Selvom han i nogen tid forsøgte at afvise denne indre tilskyndelse, som han betragtede som usaglig og unødvendig, gav han til sidst – noget tøvende – ordre til det. Resultatet chokerede ham, og han gav ordre til omgående at ændre kursen væk fra kysten. Først da det blev lyst næste morgen, gik det op for ham, hvor tæt han havde været på et forlis.

Katastrofer er imidlertid ofte et udtryk for en karmisk virkning, og når det er tilfældet, *kan* de ikke afværges. Men det vil være forkert at tro, at der ikke kan og skal ydes hjælp i disse situationer. De involverede mennesker er muligvis bestemt til at omkomme, og de *kan* derfor ikke reddes fra døden, men i mange tilfælde er det muligt i et vist omfang at forberede dem på den forestående død. Og de kan i høj grad hjælpes på den anden side af døden, når katastrofen er overstået. Det forholder sig faktisk sådan, at når som helst og hvor som helst der indtræffer en katastrofe af en eller anden art, ydes der også ekstraordinær hjælp.

Her skal der berettes om to tilfælde, hvor den omtalte hjælp blev ydet. Det ene tilfælde drejer sig om skibet *"The Drummond Castle"*, der engang forliste ud for Cape Ushant, og det andet stammer fra dengang byen *St. Louis* i USA blev hærget af en voldsom tornado. Ved begge lejligheder blev der givet nogle få minutters varsel, og de usynlige hjælpere gjorde deres bedste for at berolige dem, der ville blive ramt af ulykken. De forsøgte at give dem mod, sådan at chokket – når det om lidt ramte dem – ville blive dæmpet i forhold til det chok, der ellers ville være resultatet af katastrofen. I begge disse tilfælde blev hovedparten af hjælpearbejdet med ofrene naturligvis udført på astralplanet, efter at de omkomne havde forladt deres fysiske legemer. Dette forhold beskrives senere.

Når en katastrofe nærmer sig, er det sørgeligt at iagttage, hvor ofte de usynlige hjælpere bliver hindret i deres indsats af den vilde panik, der opstår – eller nogle gange, hvad der er endnu værre, af et vanvittigt drikkeri blandt dem, de fortvivlet forsøger på at hjælpe. Mange skibe er gået ned, mens næsten samtlige

ombordværende var fra vid og sans af druk, og derfor de ude af stand til at modtage den hjælp – enten før døden eller i lang tid efter.

Hvis man nogen sinde kommer i en livstruende situation, som ikke *kan* afværges, er det vigtigt at forsøge at huske, at der altid er hjælp i nærheden, og at det er den enkeltes reaktion på faren, der gør de usynlige hjælperes arbejde let eller vanskeligt. Hvis et menneske er i stand til roligt og modigt at se faren i øjnene i erkendelse af, at absolut intet er i stand til at skade det virkelige menneske – sjælen – vil det være åbent for hjælpernes vejledning. Og evnen til at modtage denne hjælp er vigtig, uanset om det drejer sig om en redning fra døden, eller om det – hvis dette er umuligt – drejer sig om at føre offeret sikkert igennem døden.

Der er ofte blevet ydet denne form for hjælp – både ved ulykker, der har ramt enkeltpersoner, og ved mere omfattende katastrofer. Som eksempel er det tilstrækkeligt at omtale et enkelt tilfælde. Under en orkanagtig storm, der anrettede store ødelæggelser på land, kæntrede en fiskerbåd langt ude på havet. De eneste ombordværende var en ældre fisker og en skibsdreng. Det lykkedes den ældre fisker at klamre sig til den kæntrede båd i nogle få minutter. Der var ingen fysisk hjælp i nærheden, og selvom det havde været tilfældet, ville det have været umuligt at yde hjælp i den voldsomme storm. Fiskeren var derfor godt klar over, at der ikke var noget håb om redning, og at det kun var et spørgsmål om tid, før han ville dø. Han var rædselsslagen ved udsigten til at dø, og det, der især gjorde indtryk på ham, var den ubeskrivelige ensomhed derude på det enorme hav. Desuden var han meget ulykkelig ved tanken om sin kone og sin øvrige familie og de vanskeligheder, de ville komme i på grund af hans pludselige død.

En usynlig hjælper, der var blevet tiltrukket af situationen, forsøgte at trøste ham, men da hans tanker og følelser var voldsomt oprørte, var han uimodtageligt for indtryk. Derfor besluttede hun, at hun bedre kunne hjælpe ham ved at vise sig for ham. Da hun senere fortalte om hændelsen, sagde hun, at det havde været skønt og smukt at se den forandring, der kom over fiskerens ansigt ved synet af hende. Da han så den lysende skikkelse, der manifesteredes ved siden af ham, kunne han ikke tro andet, end at det var en engel, der var blevet sendt for at trøste ham i nøden. Han fik derfor en følelse af, at han ikke alene selv ville blive ført gennem dødens port i god behold, men at der også ville blive sørget for hans familie. Da døden nogle få minutter efter indtrådte, befandt han sig derfor i en sindsstemning, der var vidt forskellig fra den desperation og tvivl, der havde overvældet ham et øjeblik tidligere. Da han kom til bevidsthed på astralplanet og stadig så "engelen" ved siden af sig, følte han sig selvfølgelig tryk ved hende, og han var villig til at følge de råd, hun gav ham om den nye tilværelse i efterlivet.

Et stykke tid senere udførte den samme hjælper et andet tilsvarende arbejde, og hun senere gav hun følgende beretning:

"En færge forliste under en cyklon. Jeg gik ned i kahytten, hvor en halv snes kvinder var blevet spærret inde, og i fortvivlelse jamrede, hulkende og sukkede de af skræk og rædsel. Skibet *ville* gå under! Ingen hjælp var mulig. Men at forlade den fysiske verden i denne tilstand af panisk rædsel resulterer i den værst tænkelige ankomst i den astrale næste. Jeg materialiserede mig derfor for at berolige dem, og de ulykkelige kvinder troede naturligvis, at jeg var en engel. De faldt på knæ og bønfuldt mig om at frelse dem – og en desperat mor lagde sit lille barn i armene på mig og bønfuldt mig om at redde det. Mens vi talte sammen, blev de mere rolige og ligevægtige. Det lille barn faldt i søvn, og efterhånden fik jeg alle til at sove. Jeg

fyldte deres sind med tanker om de højere verdener for at forhindre, at de vågnede, da skibet til sidst gik ned. Jeg fulgte med for at sikre mig, at alle sov i de sidste øjeblikke, og de rørte sig ikke, da deres søvn gled over i døden.”

Hjælpen til disse kvinder gav dem ikke alene den store fordel, at det kunne møde døden på en rolig og afklaret måde. Den største fordel var uden tvivl, at de blev modtaget på den anden side af en, som de allerede havde stor tillid til – en hjælper, der havde et indgående kendskab til den astrale verden. Hun kunne ikke alene fortælle dem, at de nu var i sikkerhed, men hun kunne desuden give dem gode råd om, hvordan de skulle tilrettelægge deres liv under helt anderledes omstændigheder.

Og hermed tages der hul på et af de største og vigtigste aspekter af de usynlige hjælperes arbejde – nemlig den vejledning og hjælp, som de kan give de døde.

---

12. Kapitel

Arbejdet blandt de døde

På grund af religionens misforståede, barnagtige og fejlagtige lære om tilstandene efter døden – en opfattelse, der desværre mest af alt præger den vestlige verden – er de mennesker, der aflægger den fysiske krop, som regel voldsomt forvirrede efter døden. De er ofte alvorligt chokerede over at opdage, at alting er helt anderledes, end deres religion og præsterne har fortalt dem. Denne generelle opfattelse blev engang klart formuleret af en engelsk general, da han tre dage efter sin død mødte en af de usynlige hjælpere, som han havde kendt i sit fysiske liv. Efter at have givet udtryk for sin store lettelse over endelig at have fundet en, han kunne tale med, sagde han: *”Jamen – hvis jeg er død, hvor er jeg så, for hvis dette her er Himlen, så giver jeg ikke meget for den, og hvis det er Helvede, er det bedre, end jeg havde ventet!”*

Desværre vurderer langt de færreste situationen så filosofisk som denne general. Præsterne har lært folk, at alle mennesker uden undtagelse er syndere, og at alle derfor havner i Helvedes evige ild – bortset fra nogle ganske få udvalgte, som er overmenneskeligt gode. Da bare et minimum af selvransagelse vil overbevise ethvert menneske om, at det umuligt kan høre til kategorien af særligt udvalgte, ankommer de meget ofte i en tilstand af panisk rædsel, hvor de hvert øjeblik frygter, at den nye verden, som de nu befinder sig i, skal gå i opløsning, så de styrter ned i kløerne på den ondskabsfulde djævel, man har hjernevasket dem til at tro på. I mange tilfælde tilbringer disse stakkels mennesker lange perioder under stor psykisk lidelse, før de bliver i stand til at frigøre sig fra de religiøse dogmers skæbnesvangre indflydelse, som denne blasfemiske lære om evig straf har indoktrineret. Til sidst vil de indse, at verden ikke styres efter en ondskabsfuld dæmons forgodtbefindende – et væsen, der fryder sig over menneskelig lidelse og smerte – men at livet styres i overensstemmelse med en retfærdig evolutionslov, som på ethvert stadie af menneskets livsforløb igen og igen giver det muligheder for at udvikle sig – hvis det blot vil tage imod mulighederne.

Det er indlysende, at der er rigeligt at gøre for hjælperne blandt de afdøde, når de ankommer til astralplanet, for i de fleste tilfælde trænger de til beroligelse, trøst og undervisning. I den astrale verden er der – ligesom i den fysiske – mange, som ikke er indstillet på at tage imod råd fra andre, der ved mere end dem selv. Men alene den kendsgerning at de er omgivet af en helt anden virkelighed end den, de forventede, har en virkning. Mange af de døde tager derfor imod vejledning fra hjælperne, der tydeligvis har kendskab til de nye forhold. Mange ophold på astralplanet er blevet betydeligt forkortet på grund af disse energiske hjælpere utrættelige anstrengelser.

Det bør igen pointeres, at det aldrig er muligt at gribe ind i den dødes karma. I livenes løb har mennesket dannet sig et astrallegeme af en bestemt tæthedsgrad, og så længe dette legeme ikke er tilstrækkeligt opløst gennem bearbejdning af følelseslivet,

kan mennesket ikke gå videre til mentalplanet. Men der er naturligvis ingen grund til at forlænge den astrale periode ved at indtage en forkert holdning.

Studerende skal vide, at længden af et menneskes astrale tilværelse efter det fysiske legemes død hovedsagelig afhænger af to faktorer – nemlig det fysiske liv, det har levet, og dets psykologiske holdning efter det, man kalder døden. I løbet af den fysiske tilværelse påvirker mennesket konstant astrallegemets stof med følelser, emotioner og begær, som det selv skaber. Det påvirker astrallegemets stof indirekte indefra gennem sine tanker og udefra gennem omstændighederne i sit fysiske liv – sin selvbeherskelse eller sine udskejelser, sin hygiejne eller mangel på samme, og gennem valget af mad og drikke.

Hvis mennesket er så ufornuftigt, at det gentager sine negative tilbøjeligheder på et eller andet af disse områder, opbygger det et groft og primitivt astrallegeme, der er vænnet til at reagere på astralplanets lavere vibrationer. Efter døden vil det derfor være begrænset til astralplanets lavere regioner, og bearbejdningen af følelseslivet medfører, at astrallegemet langsomt opløses. Hvis mennesket har levet et fornuftigt og målrettet liv, vil det have opbygget et redskab, der primært består af finere materiale. Derfor vil dette menneske ikke møde nær så mange vanskeligheder efter døden, og udviklingen vil derfor gå langt hurtigere.

Der er en almindelig forståelse af dette forhold, men ofte glemmer man den anden vigtige faktor – den *mentale* holdning efter døden. Det er vigtigt, at man forsøger at få en fornemmelse af, hvor man befinder sig i evolutionen. Man må indse, at man på dette stadie hele tiden trækkes indad mod sjælsplanet. Opgaven består derfor i – så vidt det er muligt – at frigøre tankerne fra fysiske forhold og rette dem mod de åndelige, for det er de åndelige forhold, den afdøde kommer til at beskæftige sig med under sin tilværelse på mentalplanet. Hvis mennesket er i stand til det, vil det i høj grad fremme astrallegemets naturlige opløsning, og det undgår derved den desværre almindelige fejltagelse at trække livet i langdrag i de lavere regioner af astralplanet, som kun skulle være et midlertidigt opholdssted.

Der er imidlertid mange af de afdøde, som forsinker deres egen opløsningsproces på astralplanet i meget betydelig grad ved energisk at klamre sig til den fysiske verden, som de har forladt. De vil simpelthen ikke rette deres tanker og stræben indad. I stedet tilbringer de deres tid med at gøre alt, hvad de kan, for at bevare den bedst mulige forbindelse med det fysiske plan. På denne måde blokerer de for enhver, der forsøger at hjælpe dem. I det fysiske liv har de aldrig vist nogen virkelig interesse for andet end fysiske forhold, og efter døden klamrer de sig til det, der for dem var livets mål og mening med desperat stædighed. Efterhånden som tiden går, bliver det imidlertid stadig mere vanskeligt at bevare forbindelsen med det fysiske plan, men i stedet for at glæde sig over denne gradvise forældning og åndeliggørelse, stritter de imod af al magt.

Til sidst vil evolutionens vældige kraft blive for stærk for dem, og de vil uundgåeligt blive trukket ind i strømmen. De gør ganske vist modstand på hvert eneste trin af tilbagevejen – men de udsætter bare sig selv for overflødig sorg og lidelse. De forsinker desuden deres eget fremskridt mod højere verdener i meget alvorlig grad, og derved forlænger de opholdet i de astrale regioner næsten i det uendelige. En stor del af det arbejde, som udføres af dem, der forsøger på at hjælpe, består i at overbevise disse mennesker om, at denne stupide og ulykkelige modstand mod den kosmiske vilje er i modstrid med naturens love, i håb om at de vil indtage den diametralt modsatte holdning.

Nogle gange er det frygt, der binder den døde til det fysiske liv – en frygt, der kan være skabt af uopfyldte forpligtelser – men som oftere drejer sig om ægtefællen eller om børnene, som ved den pågældendes død har mistet deres forsørger. I tilfælde med frygt for de efterladte har det ofte været nødvendigt for hjælperen til en vis grad at fungere som den afdødes repræsentant på det fysiske plan for at ordne de ting, der skaber bekymring, før det har været muligt for den afdøde at fortsætte i efterlivet med fred i sindet. Et eksempel kan måske kaste mere lys over disse tilfælde.

En af hjælperne prøvede på at yde hjælp til en mand, der var død i en europæisk by. Det var umuligt for ham at lade være med at tænke på sit fysiske liv, fordi han var bekymret for sine to små børn, der nu var uden forældre. Han havde været en ufaglært arbejder, og han havde ikke været i stand til at lægge penge til side til børnene. Hans kone var død et par år tidligere, og selvom en af hans kvindelige bekendte var både venlig og villig til at gøre alt, hvad der stod i hendes magt, for at hjælpe, var hun selv for fattig til at adoptere dem. Hun var modstræbende kommet til det resultat, at der ikke var andet at gøre, end at lade det offentlige tage sig af dem. Det gjorde ham virkelig ondt, men han kunne ikke bebrejde kvinden denne beslutning, og han havde heller ikke selv et bedre forslag.

Hjælperen spurgte ham, om han ikke havde en slægtning, der ville tage sig af børnene, men han kendte ingen. Han sagde, at han havde en yngre bror, der sandsynligvis ville have hjulpet ham i denne ulykkelige situation, men han havde ikke haft kontakt med ham i femten år. Han vidste ikke engang, om han var levende eller død. Sidste gang han hørte fra broderen, var han i lære hos en tømrer i den nordlige del af landet. Man betragtede ham som en hæderlig ung mand, der nok skulle blive til noget – hvis han ellers fik lov til at leve.

Det var ikke meget at gå efter, men da der åbenbart ikke var andre muligheder for at hjælpe børnene, mente hjælperen, at det var et forsøg værd at følge dette spor. Han bad den døde mand om at følge med, og de begyndte tålmodigt at lede efter broderen i den by, han havde nævnt. Efter en hel del besvær lykkedes det faktisk at finde ham. Han var i mellemtiden blevet tømrermester, og han havde en temmelig god forretning. Han var gift, og parret havde ingen børn, selvom de meget gerne ville have haft det, så han var åbenbart den rette mand i denne situation.

Problemet var nu, hvordan de bedst kunne informere broderen om situationen. Heldigvis var han så sensitiv over for indtryk, at det var muligt at indprente begivenhederne ved hans broders død og børnenes ulykkelige situation i en klar drøm. Den blev gentaget tre gange – og han fik stedet og oven i købet værtindens navn klart opgivet. Denne tilbagevendende vision gjorde et meget stærkt indtryk på ham, og han drøftede den alvorligt med sin kone, der rådede ham til at skrive til den adresse, han havde fået oplyst. Det havde han ikke lyst til, men han følte sig stærkt tilskyndet til at rejse ned for at se, om der virkelig fandtes et hus som det, han havde set i drømmen og i bekræftende fald at spørge sig for. På den anden side var han en travl mand, og derfor besluttede han til sidst, at han ikke havde råd til at spille en dags arbejde på noget, der – når alt kom til alt – højst sandsynligt bare havde været en drøm.

Da dette forsøg mislykkedes, besluttede man at forsøge en anden metode. En af hjælperne skrev derfor et brev til manden gennem et medie. I brevet fortalte han om broderens død og beskrev børnenes situation nøjagtigt, som han havde oplevet den i drømmen. Da han modtog denne bekræftelse, besluttede han sig straks for

at rejse til den adresse, der var oplyst i brevet, og han blev modtaget med åbne arme af værtinden. Det havde været en let sag for hjælperne at inspirere denne kærlige kvinde til at beholde børnene hos sig i nogle få dage i håb om, der skulle ske et eller andet, der kunne ændre deres situation, og bagefter var hun lykkelig for, at hun gjorde det. Tømreren tog naturligvis børnene med sig tilbage og gav dem et lykkeligt hjem. Og deres døde far, der nu ikke mere behøvede at være bekymret for dem, fortsatte sin rejse ind i de højere verdener.

Da nogle af åndsvidenskabens pionerer har set det som deres pligt gøre opmærksom på de mange negative sider ved spiritistiske seancer, er det rimeligt desuden at anerkende, at der ved mange lejligheder *er* blevet udført seriøst arbejde – som for eksempel det omtalte. Det er korrekt, at spiritismen i mange tilfælde har forsinket sjæle, der ellers hurtigere kunne have opnået frigørelse, men det skal retfærdigvis nævnes, at spiritisterne også har gjort det muligt for andre at slippe fri og givet dem chancen for at hurtigere fremskridt. Der *har* været tilfælde, hvor den afdøde uden hjælp har vist sig for sine nære og kære og givet udtryk for sine ønsker, men det hører til sjældenhederne. De fleste – der har bundet sig selv til den fysiske verden på grund af bekymringer – kan kun vejledes gennem den hjælp, der kan gives af et medie eller en usynlig hjælper.

Et andet problem, man meget ofte oplever på astralplanet, er mennesker, der nægter at tro, at de *er* afgået ved døden. De betragter ganske enkelt det faktum, at de stadig er ved bevidsthed, som absolut bevis for, at de selvfølgelig ikke er gået gennem dødens port. Det er morsomt at tænke på, at denne erkendelse faktisk demonstrerer den praktiske værdi af troen på sjælens udødelighed! Uanset hvad de har troet om sig selv i det fysiske liv, viser et overvejende flertal af de afdøde, at de inderst inde i høj grad har været materialister. De mennesker, der helt ærligt har vedgået, at de har haft et materialistisk livssyn, mens de levede i den fysiske verden, er som regel ikke mere besværlige at have med at gøre end de mennesker, der bliver chokerede bare ved at blive kaldt materialister.

En naturvidenskabelig forsker, der efter døden var ved fuld bevidsthed, befandt sig nu under forhold, der var helt anderledes end alt, hvad han nogensinde tidligere havde oplevet. Han var overbevist om, at han stadig var i live og bare var et offer for en lang og ubehagelig drøm. Heldigvis var der blandt dem, der var fuldt bevidste på astralplanet, en søn af en af hans gamle venner. Den unge mand blev bedt om at opsøge den afdøde forsker og forsøge at hjælpe ham. Efter en del besvær fandt den unge mand forskeren. Forskeren indrømmede ærligt, at han var temmelig forvirret og følte sig skidt tilpas. Han klamrede sig stadig desperat til sin drømmehypotese som den mest sandsynlige forklaring på det, han oplevede, og han gik endda så vidt, at han insinuerede, at den unge mand ikke var andet end et drømmesynd!

Til sidst gav han dog så meget efter, at han foreslog en slags test. Han sagde til den unge mand: *"Hvis du – sådan som du påstår – er et levende menneske og søn af min gamle ven, så kom med et eller andet budskab fra ham, der kan bevise din påstand."* Almindeligvis er det helt udelukket, at mestrenes elever giver beviser af denne slags, men i dette tilfælde blev der givet tilladelse. Da den unge mand havde sikret sig, at højere instanser accepterede denne form for hjælp, kontaktede han sin far, der omgående sendte et budskab, der gengav en række begivenheder, som fandt sted før sønnens fødsel. Det overbeviste den afdøde forsker om, at sønnen virkelig eksisterede – og dermed også om, at astralplanet var virkeligt. Da han først anså påstanden for at være bevist, gjorde hans naturvidenskabelige natur sig straks gældende, og han blev meget ivrig efter at iagttage og forstå denne nye verden.

Budskabet fra hans gamle ven, som forskeren accepterede som bevis, var faktisk ikke hemmelige, for de begivenheder, som de refererede til, kunne hans egen bevidsthed have aflæst i de såkaldte akashiske optegnelser, for de er tilgængelige for ethvert væsen med astrale sanser. Men han var uvidende om denne mulighed. Den esoteriske undervisning, som hans unge ven herefter gav ham, får til gengæld stor indflydelse på hans udvikling, for den nye indsigt vil på et senere tidspunkt modificere hans situation på mentalplanet, men også hans tilstand i næste inkarnation i den fysiske verden.

Det meste af det arbejde, som hjælperne udfører for de nyligt afdøde, består i at berolige og opmuntre dem. Den lammende angst, de ofte gribes af, er ikke kun årsag til mange unødvendige lidelser – den forsinker dem også på deres vej mod højere sfærer. Hjælperne forsøger efter bedste evne at frigøre dem fra angsten, og – hvis det er muligt – at hjælpe dem til at fatte den fremtid, der venter dem.

Afdøde, der har levet længere tid på astralplanet, kan også – hvis de ønsker det – modtage hjælp i form af undervisning og gode råd om deres ophold på de forskellige astrale underplaner. Eksempelvis advares de mod den risiko og forsinkelse, der er resultatet af at forsøge på at kontakte de fysisk levende gennem et medie. Et menneske, der allerede er med i en spiritistisk kreds, *kan* dog i sjældne tilfælde hjælpes til et mere moralsk og åndeligt liv.

Undervisningen på astralplanet er aldrig spildt, for selvom erindringen om lærdommen ikke kan overføres direkte til den nye hjerne i den næste inkarnation, er den indre viden altid til stede og forbundet med det fysiske menneske. Derfor vil der være en tilbøjelighed til straks at acceptere de åndelige begreber, når man igen præsenteres for dem i det nye fysiske liv.

---

13. Kapitel

Andre forgreninger af arbejdet

Efter denne præsentation af hjælpernes uhyre vigtige arbejde blandt de fysisk døde, skal der igen fokuseres på hjælpernes arbejde blandt de fysisk levende. I korthed skal der nævnes en forgrening af hjælpearbejdet, der er så vigtig, at denne gennemgang af de usynlige hjælperes opgaver og metoder ville være mangelfuld, uden den. Der tænkes her på den meget store indsats, der gøres ved hjælp af suggererende påvirkning – det vil sige ved simpelthen at overføre positive tanker til bevidstheden hos dem, der er parat til at tage imod dem.

Det er vigtigt, at man ikke misforstår, hvad der menes med suggererende påvirkning. Metoden udføres meget nemt af en hjælper – oven i købet i en sådan grad, at uden praktisk indsigt af emnet, vil man ikke være i stand til at fatte det. Hjælperen kan nemt beherske ethvert gennemsnitsmenneskes bevidsthed og få det til at tænke, nøjagtig som hjælperen ønsker det, uden at vedkommende ville få den mindste mistanke om, at tankerne kommer udefra. Men uanset hvor positivt resultatet ville være, ville metoden være helt uacceptabel. Alt, hvad en hjælper bør gøre, er at overføre tanken til det pågældende menneskes bevidsthed som en af de hundreder af andre tanker, der konstant strømmer igennem dette menneskes hjerne. Det afhænger derfor fuldstændigt af mennesket selv, om det er parat til at opfange tanken, identificere sig med den og handle efter den eller ej. Det er indlysende, at hvis det ikke foregik på denne måde, ville det positive karmiske resultat af handlingen alene gavne hjælperen, for den, der modtog hjælpen, ville blot være et redskab, og ikke den, der tog beslutningen og derefter selv handlede.

Den hjælp, der ydes med denne metode, er meget forskellig. Man tænker straks på den trøst, der gives lidende eller sørgende mennesker, og på indsatsen for at vejlede mennesker, der oprigtigt søger sandheden. Når et menneske tænker meget alvorligt over et eller andet åndeligt eller metafysisk problem, er det ofte muligt at give løsningen på det, uden at vedkommende aner, hvor den kommer udefra.

En aspirant kan ofte bruges som redskab i tilfælde, der faktisk kun kan betegnes som svar på en bøn. For selvom det er sandt, at ethvert oprigtigt åndeligt ønske, der siges i en bøn, i sig selv er en kraft, der spontant skaber bestemte virkninger, er det også sandt, at en ægte åndelig anstrengelse er en mulighed for det godes kræfter til at gøre deres indflydelse gældende, og de er altid parate til at udnytte den. Af og til får en villig hjælper desuden det privilegium at fungere som kanal for de gode kræfter. Det, der her er sagt om bønnens kraft, gælder i endnu højere grad i meditation for de mennesker, der er i stand til at benytte denne mere avancerede metode.

Udover disse mere almindelige måder at hjælpe på er der også særlige teknikker, som kun står til rådighed for de få. Det sker ofte, at aspiranter, der har de nødvendige forudsætninger, bliver anvendt til at inspirere forfattere, digtere, kunstnere og

musikere med sande og smukke tanker, men det siger sig selv, at det ikke er enhver hjælper, der kan benyttes på det område.

Somme tider er det muligt at advare mennesker om, at en eller anden kurs, de er slået ind på, indebærer en fare for deres moralske udvikling. Hjælperne forsøger at fjerne negative indflydelser omkring et menneske eller et sted – eller endog modvirke sorte magikers angreb. Det er sjældent, at der kan gives direkte undervisning i naturens store sandheder til mennesker, som ikke studerer åndsvidenskab. Men af og til kan undervisere og ledere påvirkes af mere vidtrækkende tanker eller et mere fordomsfrit syn på et eller andet spørgsmål, end de ellers ville give udtryk for.

Efterhånden som den åndsvidenskabeligt studerende gør fremskridt på den åndelige udviklingsvej, øges hjælperens nytteværdi. I stedet for at hjælpe enkeltpersoner bliver hjælperen undervist i, hvordan man arbejder med grupper, nationer og racer. Samtidig betror man hjælperen stadig større og mere betydningsfulde opgaver af den slags, som mestrene selv udfører. Efterhånden som de nødvendige evner og større viden tilegnes, begynder hjælperen at håndtere de større kræfter, akasha og astrallyset, samt at udnytte alle fordelagtige cykliske indflydelser bedst muligt. Hjælperen sættes i kontakt med de store Nirmanakayaer⁶, der af og til symbolsk kaldes "stenene i beskyttelsesmuren". Hjælperen bliver – i begyndelsen naturligvis kun i et meget beskedent omfang – en af dem, som formidler Nirmanakayaernes barmhjertighedsgerninger, og lærer, hvordan man fordeler de kræfter, der er frugten af deres sublime selvopofrelse. På denne måde stiger hjælperen gradvis højere og højere til mesterskabets høje udviklingsniveau, hvor enhver påtager sig sin del af det store ansvar, der hviler på mesterhierarkiet, og hvor det bliver hjælperens opgave at hjælpe sine medmennesker frem ad den vej, hjælperen selv har vandret.

På mentalplanet foregår arbejdet på en lidt anden måde, for her kan viden både meddeles og modtages meget mere direkte, hurtigt og fuldkomment, og den påvirkning, der sættes i bevægelse, er langt stærkere, fordi den virker på et meget højere plan. Selvom det er nytteløst her at komme ind på detaljer, da det endnu kun er meget få mennesker i den fysiske verden, der er i stand til at fungere bevidst på mentalplanet, er der imidlertid også på dette plan – og på endnu højere planer – altid rigeligt at gøre, så snart man har udviklet sig til det. Der er ingen grund til at være nervøs for, at mennesket nogensinde kommer til at savne muligheden for at udføre et uselvsk og nyttig hjælpearbejde.

---

⁶ En Nirmanakaya er et menneske, der har opnået den høje indvielse, der betegnes ved Buddha-embedet – den tredje bardo-tilstand: Transformationslegemet. I stedet for at træde ind i nirvana eller iføre sig dharmakaya-klædningen (som begge for evigt udelukker den indvielse fra menneskenes verden) fortsætter denne Buddha sit arbejde for at hjælpe menneskeheden.

---

14. Kapitel

Kvalifikationer, der kræves

Hvordan kan man forberede sig til at deltage i dette store arbejde? Der er ikke noget mystisk eller hemmeligt ved de kvalifikationer, der kræves af en potentiel hjælper. Problemet er ikke at lære, hvad kvalifikationerne går ud på, men i at udvikle dem i sin natur. De er til en vis grad blevet beskrevet i de omtalte eksempler, men det vil sandsynligvis gavne, hvis de beskrives mere detaljeret og systematisk.

Målbevidsthed

Fundamentet er en erkendelse af det hjælpearbejde, som mestrene ønsker udført, og at det må være interessen for at udføre dette tjenestearbejde, der har første prioritet i livet. En hjælper skal ikke alene lære at skelne mellem nyttigt og unyttigt arbejde, men også mellem forskellige former for nyttigt arbejde, for at kunne dedikere sig den vigtigste af de opgaver, som man er i stand til at udføre. Dermed undgår man at spilde tiden med opgaver, som ikke er i overensstemmelse med den indsigt og kapacitet, som hjælperen bør være i besiddelse af. Det menneske, der ønsker at kvalificere sig til arbejdet på de indre planer, må gøre alt, hvad der står i dets magt for at arbejde seriøst og målrettet for åndsvidenskaben.

Dermed menes der ikke, at man skal svigte de almindelige pligter i tilværelsen. Men man skal heller ikke påtage sig andre pligter end dem, man allerede har påtaget sig, og som er blevet en karmisk forpligtelse. Karmiske forpligtelser har man ikke ret til at ignorere. Hvis man ikke har opfyldt de pligter, der er pålagt af Karmas Herrer, har man ikke frihed til at påtage sig et højere arbejde. Hjælpearbejdet må imidlertid være det, man virkelig lever for. Det må være det faste fundament for tilværelsen, der er dedikeret til tjeneste for Det Store Hvide Broderskab.

Selvbeherskelse

Inden det astrale livs mere vidtrækkende evner kan stilles til rådighed, må en potentiel hjælper være i besiddelse af en høj grad af selvbeherskelse. Eksempelvis må følelseslivet være helt under kontrol, for ingen hændelser må kunne skabe virkelig irritation, for virkningerne er langt alvorligere på astralplanet end på det fysiske plan.

Tanken er altid en stærk kraft, men i den fysiske verden bliver den dæmpet af de tunge fysiske hjernepartikler, som tanken skal sætte i bevægelse. I den astrale verden er tanken langt friere og stærkere. Hvis et menneske med en veludviklet evne til dybtfølt vrede retter denne kraft mod en person på astralplanet, kan den pågældende blive alvorligt skadet.

Det er ikke alene nødvendigt at være i stand til at beherske sit temperament. Man må også have gode nerver og ægte mod, så at man ikke bliver forskrækket over nogle af de både fantastiske og uhyggelige syn, man risikerer at møde. Man må huske, at den hjælper, der vækker et menneske på astralplanet, samtidig pådrager

sig en del af ansvaret for vedkommendes handlinger og sikkerhed. Hvis en ny hjælper ikke har mod til at stå alene, måtte en ældre hjælper bruge sin kostbare tid med at passe på den nye – og det vil være spild af tid.

For at sikre sig, at potentielle hjælpere har styr på deres nerver, og for at gøre dem egnet til det hjælpearbejdet, må de gennemgå de samme prøver, som man i de gamle kulturer kaldte jord-, vand-, luft- og ildprøverne. De må med andre ord lære med den totale sikkerhed, der ikke kan erhverves ad teoretisk vej men alene gennem praktisk erfaring. Når de fungerer i astrallegemet, kan ingen af disse elementer på nogen måde skade dem eller forhindre dem i at udføre deres arbejde.

Når et menneske er fokuseret i sit fysiske legeme, er det fuldt og fast overbevist om, at ild brænder, vand kan drukne, at en massiv bjergvæg vil være en uovervindelig barriere, og at man ikke overlever at kaste sig ud i den tomme luft fra store højder. Denne overbevisning er så indgroet, at det for de fleste kræver store anstrengelse at overvinde den instinktive reaktion og indarbejde en automatreaktion, der øjeblikkelig siger, at når man er fokuseret i sit astrallegeme, er selv den hårdeste granit ingen hindring. Man kan uden problemer springe ned fra den højeste klippe. Man er uden for fare, selvom man stiger ned i krateret af en sydende vulkan – eller ned på de største havdybder.

Så længe et menneske ikke erkender dette med fuldstændig sikkerhed, sådan at det altid handler ud fra denne indre overbevisning, er det temmelig uanvendelig til astralt hjælpearbejde, for det vil altid være hæmmet af selvskabte begrænsninger i de nødsituationer, som det konstant ville blive konfronteret med. En hjælper må derfor bestå sine prøver, og det vil medføre mange mystiske oplevelser, hvor det bliver muligt roligt og modigt at møde de mest frygtindgydende situationer i de mest afskyvækkende omgivelser. En hjælper skal bevise, at man altid kan stole på både mod og balance i de mangfoldige situationer, som på ethvert tidspunkt kan opstå.

Endvidere må en hjælper kunne beherske tanker, ønsker og begær. Hvis et menneske ikke er i stand til at koncentrere sig, vil det være umuligt at udføre hjælpearbejdet under de ofte distraherende strømninger på astralplanet. Det er desuden nødvendigt at være i stand til at beherske ønsker og begær, for i denne anderledes verden er et oprigtigt ønske ofte ensbetydende med, at det går i opfyldelse. Har man ikke den nødvendige kontrol over denne del af følelseslivet, risikerer man at blive konfronteret med selvskabte manifestationer, og som man vil ærgre sig over at være årsag til.

Sindsligevægt

Sindsligevægt er en anden og meget vigtig kvalifikation – og dermed menes der fravær af bekymring og pessimisme. En stor del af hjælpearbejdet består i at berolige ængstelige og trøste sørgende, og hvordan skulle en hjælper være i stand til det, hvis auraen sitrer af nervøsitet og bekymring eller er grå af den nedbrydende håbløshed, der følger med pessimisme? Der findes intet, der er mere ødelæggende for esoteriske fremskridt og anvendelighed som hjælper end den vane, som er så almindelig i nutiden – altid at være bekymret over bagateller og at overdrive småproblemer. Der findes mange mennesker, som simpelthen bruger livet på at overdrive de latterligste småting og være ulykkelige over ingen verdens ting.

Det forventes, at esoterikere har frigjort sig fra ubegrundede bekymringer og unødvendig nedtrykthed. Når man arbejder på at få indsigt i den kosmiske orden, er det indlysende, at et optimistisk syn på tingene må være i overensstemmelse med

tilstanden i et fuldkomment univers, for dermed kommer man sandheden nærmest. Det er kun det gode og smukke i ethvert menneske, der har mulighed for at bestå, mens negative kræfter af natur er midlertidige og forgængelige. Mestrene, der *ved* dette, hviler derfor i uforstyrret sindsro. De forener fuldkommen medmenneskelighed med den overjordiske fred, der stammer fra visheden om, at alt til sidst bliver godt – og de, der vil hjælpe, må lære at følge deres eksempel.

For at kunne hjælpe må et menneske have et vist kendskab til betingelserne på det plan, som det skal arbejde på. Jo større kendskab, jo større nytteværdi. Det må være parat til at udføre sin opgave og sætte sig grundigt ind i emnet i den åndsvidenskabelige litteratur, for det kan ikke forvente, at de, der allerede er fuldt optaget, skal spille tiden med at forklare ting, som den potentielle hjælper selv kunne have studeret i sit fysiske liv ganske enkelt ved at læse bøgerne. Enhver, der *ikke* allerede studerer forholdene seriøst i det omfang evner og muligheder tillader, kan godt opgive enhver tanke om at komme i betragtning som hjælper på astralplanet.

Kærlighed

Kærlighed er den sidste og men også den vigtigste af kvalifikationerne. Men den er også den mest misforståede. Det er bestemt ikke tale om blødsøden og holdningsløs sentimentalisme, der som regel kommer til udtryk i klichéer og sukkersøde banaliteter, og hvor hjælperen ikke har mod til at stå fast for at gøre det rigtige af frygt for, at uvidende skal stemple det som "ukærligt". Der er brug for et kærligt menneske, som er stærk nok til ikke at prale af sig selv, men er i stand til at gøre det rigtige uden at tale om det. Der er behov for et menneske med inderligt ønske om at hjælpe, altid at være opmærksom på en lejlighed til at gøre det, selvom det foretrækker at gøre det anonymt. Det er den følelse, der strømmer ind i hjertet hos et menneske, der er kommet til erkendelse af Logos' store arbejde, og som *ved*, at der ikke findes nogen anden vej end at identificere sig med dette arbejde. Det ønsker inderligt at blive kanal for Guds kærlighed uafhængigt af arbejdets beskedne omfang og på trods af den store afstand der naturligvis må være til Guds fred, der overgår al forstand.

Det er de egenskaber, som et menneske altid må forsøge at tilegne sig, og som en hjælper i hvert fald må være i besiddelse af i ret betydelig grad, før der er håb om, at mestrene vil "vække" den pågældende i fuldt omfang. Der er absolut tale om et højt ideal, men derfor er ingen grund til at holde sig tilbage fra hjælpearbejdet – eller tro, at fordi man endnu ikke har nået det høje ideal, må man også være ubrugelige på astralplanet. Udover det ansvar og den risiko, der er resultatet af at blive helt "vækket", findes der meget nyttigt arbejde, som trygt kan udføres.

Der er stort set ingen, som ikke ville være i stand til at udføre mindst én barmhjertig og nyttig handling hver nat, når de bevidsthedsmæssigt har forladt den fysiske krop. Man må huske, at når et menneske sover, er det som regel optaget af tanker, der er en fortsættelse af dagens tankevirksomhed. Det gælder navnlig den sidste tanke, der var i bevidstheden, før søvnen indtrådte. Hvis man bevidst sørger for, at denne tanke er et oprigtigt ønske om at opsøge og hjælpe et menneske i nød, vil sjælen – når bevidstheden er frigjort fra det fysiske legeme – forsøge at realisere sin hensigt, og derfor *vil* der blive ydet hjælp. Der er udført forsøg med dette, hvor den, der blev tænkt på, var klar over hjælperens arbejde, og her har man endda set hjælperens astrallegeme i gang med at udføre de ønskede instrukser.

Ingen behøver at være bekymret for, om man har evnen til at deltage i hjælpearbejdet.

Enhver, der kan tænke, kan hjælpe. Hjælpen behøver heller ikke at være begrænset til de timer, hvor man sover. Kender man nogen – og hvem gør ikke det – der sørger eller lider, kan man sende kærlige og positive tanker, selvom man måske ikke kan stå ved deres side i astral skikkelse. Man kan være helt sikker på, at kærlige tanker og følelser er virkelige, levende og kraftfulde, og når de udsendes målrettet og bevidst, udføres viljen bag tankerne og følelserne i overensstemmelse med den kraft, der har skabt dem. Tanker er ting, der er synlige for mennesker, som har "øjne, der kan se", og ved hjælp af tankekraften kan ethvert menneske udføre sin del af hjælpearbejdet i verden. Uanet om man kan fungere bevidst på astralplanet eller ikke, kan og bør ethvert menneske på denne måde slutte sig til gruppen af usynlige hjælpere.

Den aspirant, som virkelig ønsker at blive astral hjælper og arbejde under mestrenes vejledning, vil imidlertid forberede sig til en mere omfattende udviklingsproces. I stedet for at nøjes med at kvalificere sig til denne specielle gren af tjenestearbejdet, ønsker aspiranten målrettet at påtage sig en langt større opgave, nemlig at blive trænet til at træde i mestrenes fodspor og bruge alle sine energier på at nå frem til deres udviklingstrin. Aspiranten tilstræber, at evnen til at hjælpe verden ikke indskrænkes til astralplanet, men udvides til de højere planer.

For en aspirant med disse ønsker er vejen allerede udstukket, for mestrene har for længe siden tilbagelagt den samme vej. Det er *selvudviklingens* vej, som ethvert menneske før eller senere *må* vandre, uanset om det vælger at gå vejen af egen fri vilje eller at vente, til evolutionens langsomt virkende men uimodståelige kraft efter utallige inkarnationers forløb og et hav af lidelse tvinger det frem som medlem af gruppen af den menneskelige families efternølere. Den, der straks betræder selvudviklingens vej, handler intelligent, for dette menneske har samme målsætning som mestrene. Udviklingsvejen vil medføre frigørelse fra al tvivl, al frygt og alle sorger – og åbenbare muligheden for også at være i stand til at hjælpe andre til at nå samme mål. I næste kapitel beskrives de enkelte stadier af denne "*hellighedens vej*", som buddhisterne kalder den, i kronologisk rækkefølge.

---

15. Kapitel

Aspirantens vej

Ifølge Østens skrifter kan et menneske blive ført til begyndelsen af den åndelige udviklingsvej på fire måder.

1. Ved kontakt med dem, som allerede har betrådt vejen.
2. Ved at høre eller læse litteratur om seriøs esoterisk filosofi.
3. Gennem oplyst refleksion – og dermed mener man, at mennesket alene i kraft af dyb tænkning og ræsonneren helt eller delvis selv formår at finde frem til sandheden.
4. Gennem et ærligt liv – og dermed menes der, at mennesket gennem en lang række inkarnationer praktiserer et etisk og moralsk liv, og til sidst udvikler intuitionen til et niveau, hvor det indser nødvendigheden af at betræde udviklingsvejen og forstå, hvor man finder den, selvom det ikke nødvendigvis medfører en udvikling af det intellektuelle aspekt.

Når aspiranten på en af disse fire måder er nået til dette punkt, ligger vejen til mesterskab åben for det søgende menneske, der selv vælger at følge den. Det er nærmest overflødigt at nævne for de, der studerer åndsvidenskab, at man på det nuværende udviklingsstrin ikke må forvente at lære alt eller næsten alt om andet end de laveste udviklingsfaser på denne vej, og at man ikke har kendskab til ret meget andet end betegnelserne for de højeste faser, selvom man af og til kan opfange glimt af deres ubeskrivelige storhed.

Ifølge åndsvidenskaben falder disse trin i tre store afdelinger:

1. *En prøveperiode*, der går forud for aflæggelsen af definitive løfter og for opnåelsen af indvielser i ordets rette betydning. Prøveperioden fører et menneske frem til det trin, der kræves for at være i stand til at gennemgå det stadie, der i åndsvidenskaben ofte kaldes den kritiske periode i femte runde.
2. *Det løftebundne discipelskabs periode*, der er den egentlige udviklingsvej, udgør de omtalte fire stadier. Ved slutningen af denne vej opnår kandidaten mesterskab. Dette trin skal menneskeheden være nået til ved slutningen af syvende runde.
3. *Embedsperioden* er et stadie, hvor mesteren definitivt deltager i ledelse af verden i overensstemmelse med de kosmiske lovmæssigheder. Mesteren varetager dermed et bestemt embede med specifikke opgaver. Enhver mester og oven i købet enhver aspirant – når aspiranten først er antaget – deltager selvfølgelig i det store arbejde for at fremskynde menneskets evolution, men de, der befinder sig på de højere trin, har ledelsen af særlige afdelinger eller departementer. I den kosmiske plan svarer det til ministrene i en

velorganiseret stat. Her er det imidlertid ikke tanken at beskrive embederne og embedsperioderne. Offentligheden er aldrig gjort bekendt med detaljer om embedsperioden, og da emnet ligger for langt fra menneskets forståelse, vil det ikke være til nogen nytte at omtale det. Derfor er det kun de to første afdelinger, der beskrives.

Inden der gives detaljer om prøvetiden, bør det nævnes, at i de fleste af Østens hellige skrifter betragtes prøvetiden som en forberedelse og ikke som en del af selve udviklingsvejen. Det skyldes, at man først må aflægge bestemte løfter, inden der gives adgang til vejen. Der er opstået en hel del forvirring, fordi opsummeringen af stadierne nogle gange begynder med *prøveperioden*, selvom den andre gange begynder med *det løftebundne discipelskabs periode*. Nogle gange er det selve *stadierne*, der opregnes, og andre gange er det de *indvielser*, der fører til dem. Når man læser litteraturen, må man derfor hele tiden være på vagt for at undgå misforståelser.

Prøvetiden afviger imidlertid ret meget fra de andre. Skillelinjerne mellem prøvetidens stadier er ikke så klart markerede som i de højere afdelinger, og kravene er ikke så klart formulerede og heller ikke så strenge – men det vil være nemmere at forklare det sidste forhold, når prøveperiodens fem stadier og deres kvalitative indhold er beskrevet. Mohini Mohun Chatterji har givet en enestående skildring af de fire første stadier i *Transaction of the London Lodge, bind 1*, hvor der findes en mere udførlig definition end her. Der findes desuden værdifulde oplysninger om stadierne i Annie Besants bøger, *Discipelskabets Vej* og *I Forgården*.

Betegnelserne for stadierne varierer også en del. I de nævnte bøger anvendes hinduistisk sanskrit-terminologi, men i det følgende benyttes det buddhistiske systems pali-udtryk. Selvom emnet er grebet an fra en anden vinkel, vil man se, at de kvalifikationer, der kræves, er præcist de samme, selvom den ydre form varierer. For hvert enkelt ords vedkommende forklares ordets betydning, som det er beskrevet i ordbogen. Herefter tilføjes åndsvidenskabens forklaring. Buddhisterne kalder det første stadie:

1. Manodvaravajjana

Manodvaravajjana betyder "*åbningen af sindets døre*" – eller rettere "*at undslippe ad sindets dør*". På dette stadie erhverver aspiranten sig en fast intellektuel overbevisning om de rent fysiske formåls forgængelighed og værdiløshed. Det beskrives ofte som evnen til at kunne skelne mellem det virkelige og det uvirkelige. Udviklingen af denne evne tager ofte lang tid og kræver mange hårde lektioner. Det er ikke desto mindre selvindlysende, at det må være det første trin i retning af ægte fremskridt. Intet menneske vil være i stand til helhjertet at betræde udviklingsvejen, før det definitivt har besluttet sig til at være tro mod det højere liv, i stedet for mod det, der hører til det fysiske liv. Denne beslutning er rodfæstet i overbevisningen om at i sammenligning med det højere liv, er der intet på Jorden, der har egentlig værdi. Hinduerne betegner dette trin som erhvervelsen af "*viveka*", og A.P. Sinnett kalder det "*troskabseden til det højere selv*".

2. Parikamma

Parikamma betyder "*forberedelse til handling*". Det er et stadie, hvor aspiranten lærer at gøre det rigtige, alene fordi det er rigtigt, uden at tage hensyn til tab eller vinding for sit eget vedkommende – hverken i denne verden eller i den næste. Aspiranten må tilegne sig den evne, der i Østen omtales som *upersonlighed* i forhold til egne handlinger. Denne evne er det naturlige resultat af det foregående

trin, for når aspiranten én gang for alle har erkendt det uvirkelige og forgængelige ved alle fysiske belønninger, og det virkeliges evige stråleglans har skinneth på aspirantens sjæl, er der intet på Jorden, kan vække begær. Denne upersonlighed eller lidenskabsløshed kaldes af hinduerne "vairagya".

3. Upacharo

Upacharo betyder "agtpågivenhed" eller "handlemåde". Det er et stadie, hvor aspiranten må opnå det, man har kaldt "de seks kvalifikationer", der svarer til hinduernes "shatsampatti". På pali kaldes de:

- (a) *Samo* betyder "sindsro". Det er den renhed og ro, der er resultatet af fuldstændigt herredømme over sindet – en kvalifikation, som det er uhyre vanskeligt at tilegne sig, men som dog er absolut nødvendig. Hvis sindet ikke altid er lydher over for viljen, kan det ikke være et fuldkomment redskab for mesterens arbejde i fremtiden. Denne kvalifikation er omfattende og indbefatter også den kvalifikation, der i 14. kapitel omtales som *selvbeherskelse* og *sindsro*, der er nødvendige forudsætninger for astralt arbejde.
- (b) *Damo* betyder "tilbageholde". Det er en egenskab, der er en logisk følge af den foregående evne. Her har aspiranten tilegnet sig en vis grad af renhed i handlinger og ord.
- (c) *Uparati* betyder "ophør af hykleri" eller tro på nødvendigheden af bestemte handlinger eller ceremonier, der påbydes af en bestemt religion. Dermed opnår aspiranten tankefrihed og en omfattende og ædelsindet tolerance.
- (d) *Titiksha* betyder "udholdenhed" eller "tålmodighed". Hermed mener man villighed til frygtløst at bære de karmiske virkninger, og til at give afkald på alt materialistisk, når som helst det er nødvendigt. Titikkha omfatter også fuldstændigt fravær af vrede over uretfærdighed baseret på aspirantens viden om, at de, der gør én uret, kun er redskaber for deres egen karma.
- (e) *Samadhana* betyder "uafbrudt opmærksomhed", der er en stræben, med kun ét mål for øje. Det indebærer, at man ikke kan lokkes bort fra sin vej af fristelser. Denne egenskab svarer meget nøje til den målbevidsthed, der blev omtalt i det foregående kapitel.
- (f) *Saddha* betyder "tro" og "tillid" til sin mester og til sig selv – det vil sige en urokkelig overbevisning om, at mesteren er en kompetent lærer, og at aspiranten har den guddommelige gnist i sig, som – når den engang slår ud i lys lue – vil gøre det muligt at nå målet, på samme måde som mesteren.

4. Anuloma

Anuloma betyder "direkte orden" eller "rækkefølge". Det skal forstås sådan, at opnåelsen af Anuloma er en naturlig følge af tilegnelsen af de tre andre egenskaber. Det er det stadie, hvor man får et intenst ønske om frigørelse fra det fysiske liv og forening med det højeste. Hinduerne betegner denne egenskab som *mumukshatva*.

5. Gotrabhu

Gotrabhu er en tilstand, hvor aspiranten er parat til indvielse. På dette udviklingsstadie samler aspiranten så at sige alle de tilegnede egenskaber og styrker dem i det omfang, der kræves, for at kunne tage det næste store skridt, hvor man betræder

den egentlige vej i sin egenskab af antaget discipel. Når dette trin er nået, efterfølges det meget hurtigt af indvielse i den næste grad. Som svar på spørgsmålet: *"Hvem er gotrabhuen?"* siger Buddha: *"Det menneske, der er i besiddelse af de egenskaber, der umiddelbart fører til begyndelsen til indvielserne – det er en gotrabhu."*

Den visdom, som er nødvendig for at kunne betræde indvielsesvejen, kaldes *gotrabhu-gnana*.

Prøvetidens stadier er nu gennemgået, men det er vigtigt at understrege, at man på dette tidlige udviklingstrin ikke forventer, at aspiranten i fuldt omfang har tilegnet sig disse kvaliteter og kvalifikationer, for som Mohini siger: *"Hvis man fuldt ud og i proportionel grad har erhvervet sig alle disse kvalifikationer, opnår man mesterskab i samme inkarnation."*

Men det er selvsagt uhyre sjældent. Aspiranten må uafbrudt kæmpe for at integrere sig de nødvendige egenskaber, men det ville være en misforståelse at tro, at ingen får adgang til næste trin uden først at have erhvervet samtlige egenskaberne i fuldt omfang. De følger heller ikke nødvendigvis efter hinanden i samme faste orden som de senere trin. I mange tilfælde udvikler et menneske faktisk alle de forskellige kvalifikationer på samme tid og ikke trin for trin og i regelmæssig rækkefølge.

Det er indlysende, at et menneske nemt kan have tilbagelagt en stor del af denne udviklingsvej uden at have anelse om, at den overhovedet eksisterer. Og der er uden tvivl mange mennesker af god vilje, der allerede er nået langt ad denne vej, som til sidst vil føre dem til indvielse, selvom de ikke på noget tidspunkt har hørt om åndsvidenskab.

Læg mærke til, at prøvetidens forskellige stadier ikke er delt af indvielser i ordets faktiske betydning, selvom aspiranten uden tvivl kommer ud for prøver af alle mulige slags og på alle planer. Der er en tilbøjelighed til at bruge ordet indvielse overfladisk – eksempelvis når det anvendes om vejens prøver. Det bør kun bruges om det stadie, hvor en aspirant formelt optages i en højere grad af en, der er udpeget til det, og som i *Den Ene Indviers* navn tager imod aspirantens løfte og overdrager den nye kundskabsnøgle, der skal bruges på det trin, aspiranten nu har nået. En sådan indvielse tages ved indgangen til den afdeling, der nu skal omtales, og det samme gælder ved overgangen fra ethvert trin til det næste.

---

16. Kapitel

Den egentlige vej

I løbet af de fire stadier af denne del af udviklingsvejen skal aspiranten afkaste de ti *samoyojana* eller *lænker*, der binder mennesket til genfødsdens hjul og forhindrer, at det når nirvana. Og her kan man tydelig se forskellen mellem det løftebundne discipelskabs periode og den foregående prøvetid. Nu er det ikke længere nok, at aspiranten kun delvis har afkastet disse lænker. Man skal frigøre sig *fuldstændigt* fra visse af disse begrænsninger, før det er muligt at gå videre fra et trin til det næste. Når stadiene ses i sin helhed, vil man erfare, hvor omfattende kravene egentlig er, og man kan umuligt undre sig, når man i åndsvidenskaben kan læse, at der ofte kræves syv inkarnationer til denne del af vejen. Hvert af disse fire trin eller stadier er igen inddelt i fire, for hvert enkelt stadium har ...

(1) – sin "maggo" eller "vej", hvor den studerende bestræber sig på at afkaste lænkerne til det fysiske liv.

(2) – sin "phala" det vil sige "frugten" eller "resultatet", hvor udbyttet af aspirantens bestræbelser bliver mere og mere synlige.

(3) – sin "bhavagga" eller "fuldbyrdelse". Ordet hentyder til den periode, hvor resultatet af udviklingsprocessen er kulmineret. Aspiranten kan nu på tilfredsstillende måde udføre de opgaver, som følger med dette trin, og aspiranten har nu fået sikkert fodfæste på dette niveau.

(4) – sin gotrabhu, som er det tidligere nævnte tidspunkt, hvor aspiranten er parat til at modtage næste indvielse.

Det første stadium er:

I. Sotapatti eller **sohan**. Den aspirant, der har nået dette trin, kaldes en *sowani* eller *sotapanna* – "den, der er trådt ud i strømmen", for selvom aspiranten måske tøver eller bukker under for de mere subtile fristelser og for en tid afviger fra sin vej, er det ikke længere muligt at falde tilbage fra sit ny erhvervede åndelige udviklingsstrin. Aspiranten er definitivt trådt ud i den højere menneskelige evolutionsstrøm, som alle mennesker skal træde ud i omkring midten af næste udviklingsrunde – medmindre de efterlades i den store livsbølge af midlertidigt "mislykkede individer". Det betyder, at disse sjæle må vente til næste verdenskæde, før de kan gøre yderligere fremskridt.

Aspiranten, der kan tage denne indvielse, er derfor allerede nået en hel runde gennem alle planetens syv kloder, og er forud for flertallet af menneskeheden. Aspiranten har dermed sikret sig mod risikoen for at "falde ud af strømmen" i femte runde, og omtales derfor nogle gange som "den, der er i sikkerhed".

De lænker, der skal afkastes, før aspiranten kan gå videre til det næste stadie, er:

1. Sakkayaditthi – betyder "illusionen om individualitet".
2. Vichikichchha – "tvivl" eller "uvished".
3. Silabbataparamasa – "overtro".

Den vanskeligste af disse lænker er illusionen om individualitet, der – fordi den er en integreret del af personligheden – kun er en illusion. Sakkayaditthi betyder "illusionen om individualitet", for sakkayaditthi er "personlighedens blændværk", som er den illusion, der skaber følelsen af at være en personlighed – i modsætning til følelsen af at være en del af helheden. Denne illusion må man frigøre sig fra på det allerførste trin af den egentlige åndelige vej. At afkaste denne lænke fuldstændigt indebærer erkendelsen af, at individualiteten i virkeligheden er ét med Altet, og at aspiranten derfor aldrig kan have interesser, der er i modstrid med helhedens. Fremskridt i udviklingen forudsætter derfor, at man bidrager til *andres* udvikling.

Med opnåelsen af sotapatti-trinnet betræder aspiranten for første gang det plan, som ligger over kausalplanet (sjælsplanet). Dette høje plan kaldes *det buddhiske plan*. Der er måske kun tale om den mest subtile berøring med det laveste underplan af denne meget ophøjede tilstand, som aspiranten kun kan opnå ved hjælp sin mester, og som aspiranten aldrig glemmer. Kontakten med buddhi åbner en hel ny verden, der fuldstændigt revolutionerer alle tidligere bevidsthedstilstande og begreber. I kraft af den udvidede bevidsthed på dette plan erkender aspiranten for første gang den enhed, der ligger til grund for alt – ikke som en intellektuel forestilling, men som et ubestrideligt faktum. Nu ved aspiranten først virkelig noget om den verden, menneskeheden lever i, og først nu åbenbares der et lille glimt af, hvordan mestrenes kærlighed og medfølelse må være.

Der skal siges et advarende ord om vichikichchha – den anden lænke. I den vestlige verden er de fleste mennesker desværre så indoktrinerede med forestillingen om, at der af enhver aspirant kræves blind og ubetinget accept af bestemte dogmer og trosforestillinger, at man – når man hører, at man i åndsvidenskaben betragter tvivl som en lænke og en forhindring – vil være tilbøjelige til at tro, at åndelig udvikling kræver den samme blinde tro, som nutidens religiøse systemer forlanger. Denne forestilling er helt forkert.

Det er rigtigt, at tvivl – eller rettere *uvidenhed* – i forbindelse med visse spørgsmål hindrer åndeligt fremskridt, men midlet er *ikke* blind tro. Blind tro er i sig selv en hindring. Med vichikichchha tænkes der på den sikre overbevisning, der er baseret på individuelle undersøgelser, refleksioner og konklusioner. Hvis en skoleelev tvivler på rigtigheden af matematikkens grundprincipper, ville eleven sandsynligvis aldrig blive dygtig til matematik. Denne tvivl kan kun fjernes gennem undersøgelser og logiske ræsonnementer, der er baseret på forståelse af, at det matematiske system er rigtigt. Når en skoleelev konkluderer, at $2 + 2 = 4$, skyldes det ikke, at læreren har sagt det, men fordi det er indlysende logik. Det er netop åndsvidenskabens metode. Logiske ræsonnementer er det eneste, der kan fjerne tvivlen.

Man har defineret vichikichchha som tvivl på videnskaben om karma og reinkarnation, og tvivl på metoden til at opnå udvikling af højere bevidsthed ad den vej, der anbefales af åndsvidenskaben. Når aspiranten afkaster de ti samoyojana eller lænker, er det baseret på absolut sikker overbevisning om, at den esoteriske lære er sand – en vished, der enten er baseret på personlig førstehåndsviden eller ved logisk ræsonnement.

Den tredje lænke – silabbataparamasa – der skal afkastes, omfatter alle irrationelle eller misforståede trosforestillinger samt afhængighed af ydre ritualer og ceremonier, der fejlagtigt opfattes som effektive midler til forædling. Det menneske, der vil frigøre sig fra denne hindring, må lære at stole på sig selv og ikke på andre – heller ikke på religionernes ydre form.

De første tre lænker udgør en sammenhængende række. Når man er nået til fuldstændig indre erkendelse af forskellen mellem personlighed og sjæl, er det til en vis grad muligt at forstå reinkarnationsprocessens forløb og dermed fjerne enhver tvivl om denne vigtige del af den esoteriske lære. Når det er sket, har den esoteriske viden om sjælens eksistens skabt tillid til egen åndelig styrke. Aspiranten har dermed frigjort sig fra overtroiske forestillinger.

II. Sakradagami. Sakradagami er betegnelsen for en aspirant, der er trådt ind i et stadie, der beskrives som: *“Den, der kun vender tilbage én gang til”* – og dermed menes der, at den, der har nået dette trin, kun har behov for én inkarnation til for at blive arhat. Det svarer til 4. indvielse eller et niveau før mesterskab. Denne aspirant kaldes en sakridagamin. På dette trin afkastes der ikke flere lænker, men aspiranten bestræber sig på at reducere de hindringer, der stadig binder, til et minimum.

Hvis man ikke allerede har erhvervet sig det, der kaldes psykiske evner, skal de udvikles på dette stadie. Uden dem vil det være umuligt at tilegne sig den viden, der nu skal gives, og man vil ikke være i stand til at udføre det højere arbejde for menneskeheden, som aspiranten har det privilegium at deltage i. Aspiranten må være astralt bevidst under i sit fysiske liv, og under søvnen, vil mentalplanet ligeledes stå åbent, for når et menneske er ude af sin fysiske krop, omfatter bevidstheden altid det nærmeste højere trin, end når det befinder sig i den fysiske krop.

III. Anagami. Anagaminen er *“den, der ikke vender tilbage”*, og disciplen kaldes sådan, fordi et menneske – der har nået dette høje trin – skulle kunne nå frem til næste udviklingstrin i løbet af den inkarnation, der leves i øjeblikket. Når dette menneske udfører sit daglige arbejde, åbenbares alle mulighederne for at gøre fremskridt, for de er resultatet af at være i fuld besiddelse af mentalplanets ubeskrivelige evner. Når dette menneske om natten forlader sin fysiske krop, træder det igen ind i den gådefulde udvidede buddhiske bevidsthed.

På dette trin frigør mennesket sig endelig fra de sidste rester af de to lænker ...

4. Kamaraga – tilknytning til glæde ved sansefølelser, som fysisk kærlighed er et typisk eksempel på, og ...
5. Pathiga – enhver mulighed for at føle vrede eller had.

Det menneske, der har afkastet disse lænker, har frigjort sig fra sansernes påvirkning, og derfor kan aspiranten ikke beherskes af hverken kærlighed eller had. Desuden er man i denne bevidsthedstilstand frigjort fra både tilknytning til den fysiske verden og utålmodighed over forhold på det fysiske plan.

Her skal der igen gøres opmærksom på en mulig misforståelse, som man ofte møder. Den reneste og ædleste kærlighed dør *aldrig*. Den reduceres heller aldrig på grund af esoterisk indsigt og træning. Tværtimod forøges og udvides den, indtil den omfatter alle mennesker med samme dybfølte ægthed, som den kærlighed, der ved begyndelsen af udviklingen kun blev givet til en enkelt eller to. Men i tidens løb

løfter aspiranten sig over alle tænke måder, der er begrænset til andre menneskers personlighed, og dermed undgår enhver form for uretfærdighed og partiskhed, der så ofte er resultatet af almindelig følelsesbetonet kærlighed.

Det er også forkert at tro, at et menneske mister sin specielle hengivenhed, sine nære og kære, når denne altomfattende kærlighed er erhvervet. Det usædvanligt fuldkomne bånd, der eksisterede mellem Ananda og Buddha og mellem Johannes og Jesus, viser, at den tværtimod bliver meget mere inderlig. Det bånd, der findes mellem mestre og disciple, er langt stærkere end enhver form for fysiske bånd, for den kærlighed, der "blomstrer" på udviklingsvejen, er en kærlighed mellem sjæle og ikke mellem personligheder. Derfor er den både stærk og evig, og den begrænses ikke af noget som helst, fordi det er den "*fuldkomne kærlighed, der opløser al frygt*".

IV. Arhat er "den ærværdige", "den fuldkomne". Når et menneske når til dette trin, lever det i det buddhiske plans ubeskrivelige bevidsthed. Her er det muligt at bruge planets kræfter og evner, mens man endnu er i det fysiske legeme. Når man under søvnen forlader det fysiske legeme, træder en arhat straks ind i det nirvaniske plans ufattelige storhed. På dette stadie skal de sidste rester af de fem lænker afkastes, nemlig ...

6. Rupaloka, der er betegnelsen for ønsket om formskønhed eller om fysisk tilværelse i en form – selv i den meget subtile form på mentalplanet.
7. Arupaloka, der er betegnelsen for ønsket om et formløst liv.
8. Mano, der er betegnelsen for stolthed.
9. Uddhachcha, der er betegnelsen for sindsbevægelse eller irritabilitet.
10. Avidya, der er betegnelsen for uvidenhed.

Her skal det tilføjes, at frigørelsen fra rupaloka ikke alene indebærer befrielse fra ønsket om fysiske liv, uanset hvor stort og ædelt det har været. Det samme gælder ønsket om liv på astralplanet eller mentalplanet – uanset hvor vidunderligt det faktisk er. Men også fra al tilbøjelighed til at lade sig tiltrække af eller blive frastødt af personers eller tings ydre skønhed eller grimhed.

Arupaloka betegner ønsket om en tilværelse på de højeste og formløse planer af mentalplanet (kausalplanet eller sjælsplanet) eller på det endnu højere buddhiske plan. Dette ønske er imidlertid udtryk for selvished, da det indebærer ønsket om en højere og mindre sanselig form for egoisme, og denne selvished skal også afkastes ligesom de lavere former for selvished.

Uddhachcha betyder i virkeligheden ikke kun "sindsbevægelse" eller "irritabilitet", men "*tilbøjelighed til uro i sindet*", og den, der til sidst har afkastet denne lænke, vil være helt upåvirket, uanset hvad der sker og være fuldkommen uimodtagelig for enhver form for angreb på den værdige, afklarede ro, som nu er opnået.

Frigørelse fra uvidenhed indebærer naturligvis erhvervelse af fuldkommen indsigt, og dermed menes der praktisk alvidenhed på vores planetkæde. Når alle disse lænker endelig er afkastet, når de fremadstræbende sjæle det femte trin – det fuldstændige mesterskab – og bliver ...

V. **Asekha** – *“den, som ikke har mere at lære”*, det vil sige på vores planetkæde. Det er fuldkomment umuligt at forestilles sig, hvad denne grad indebærer. Hele det nirvaniske plans storhed ligger til enhver tid og fra ethvert niveau åbent for mesteren. Når en mester ønsker at forlade sin fysiske krop, kan han træde ind på et endnu højere plan, der for almindelige mennesker ikke er andet end en betegnelse. En professor beskrev mesterens tilstand på denne måde: *“Mesteren er nu fri af alle lovbrud og ser og bedømmer alt i livet efter sande værdier. Sindet er rensset for alt negativt, og mesteren har for sit eget vedkommende kun legitime ønsker og dyb medfølelse, altfavnende hensyn og ophøjet kærlighed til andre.”*

I Metta Sutta⁷ er der en beskrivelse af sindstilstanden hos et menneske på dette høje udviklingstrin. Den viser, at en mester aldeles ikke har mistet evnen til kærlighed. Der står: *“Lad der herske kærlighed til alle væsener, en kærlighed som den, man finder hos en moder, der endog med fare for sit eget liv beskytter sit barn. Lad der herske ubegrænset god vilje i hele verden, foroven, forneden, overalt, uforbeholden og ikke blandet med nogen følelse af disharmoniske eller modsatrettede interesser. Når et menneske karakterfast opretholder denne sindstilstand under alle forhold – enten mennesket står eller går, sidder eller ligger – da er det, der er skrevet, gået i opfyldelse: Selv i dette liv har det fundet hellighed.”*

---

⁷ Karaniya-metta-sutta kan oversættes med “næstekærlighed”. Begreberne kærlig omsorg (Metta) og medfølelse (Karuna) er det nærmeste, man kommer en betegnelse for buddhistisk næstekærlighed.

---

17. Kapitel

Endnu højere trin

Det siger sig selv, at ud over denne udviklingsperiode ved man intet om de nye kvalifikationer, der kræves for at opnå endnu højere udviklingstrin, der herefter ligger foran det fuldkomne menneske – mesteren. Der er imidlertid ingen tvivl om, at når aspiranten er blevet *asekha*, har den pågældende udtømt alle muligheder for moralsk udvikling. Yderligere fremskridt kun kan betyde en endnu mere omfattende viden og endnu mere fantastiske åndelige evner. Det siges, at når et menneske har nået sin åndelige "myndighedsalder" – hvad enten det er sket i lyset af evolutionens langsomme forløb eller ad selvudviklingens hurtigere vej – overtager det i fuldt omfang ansvaret for sin egen skæbne og udvælger selv sin fremtidige evolutionslinje mellem syv mulige veje.

På det nuværende udviklingstrin er det naturligvis ikke muligt at fatte ret meget at de krav, der stilles på de fortsatte udviklingsveje. Alt, hvad der i øjeblikket kan gives, er tågede hentydninger. Oplysningerne siger reelt meget lidt – bortset fra, at de fleste veje fører mesteren helt væk fra vores planet, som ikke længere giver tilstrækkelige udviklingsmuligheder.

En af vejene kaldes – "*den, der tager imod nirvana*". Man ved intet om, i hvor mange æoner mestrene forbliver i denne ophøjede tilstand – og hvilket arbejde, de forbereder sig til – og hvilken evolutionslinje, de vil følge i fremtiden. Disse spørgsmål, er ubesvarede. Og selvom der kunne gives oplysninger, er det sandsynligt, at mennesker på det nuværende udviklingstrin vil være helt ude af stand til at fatte, hvad der tales om.

Men det er muligt at forstå så meget, at nirvanatilstanden bestemt ikke er en *tom intethed*, sådan som nogle påstår på grund af uvidenhed. Tværtimod er nirvanatilstanden ufattelig intens og arbejdet på dette niveau er ubeskriveligt kvalificeret, for jo højere et menneske stiger op gennem naturens forskellige udviklingstrin, desto større bliver dets muligheder og arbejdet for andre bliver stadig mere ophøjet og omfattende. For et menneske på dette niveau betyder ubegrænset visdom og magt kun ubegrænset evne til at tjene, fordi alt styres af en kærlighed, der overgår enhver forstand.

En anden gruppe vælger en åndelig evolution, der ikke fjerner dem så meget fra menneskeheden, for selvom den ikke står i direkte forbindelse med den næste kæde i planetsystemet, strækker den sig dog over to meget lange tidsrum, der svarer til planetsystemets første og anden runde. Efter denne periode ser det ud til, at de også "tager imod nirvana", men på et højere trin.

Andre træder ind i devaevolutionen. Devarigets fremskridt sker ad en stor kæde, der består af syv mindre kæder ligesom menneskeheden, og hver enkelt for disse kæder er som én verden. Denne evolutionslinje siges at være den mest gradvise og derfor

også den mindst anstrengende af de syv veje. Men selvom den i skrifterne nogle gange betegnes som *"at falde for fristelsen til at blive en gud"*, er det trods alt kun i sammenligning med Nirmamakayaens meget ophøjede og sublime selvopofrelse, at den kan omtales på denne lidt nedsættende måde. Den mester, der vælger devaevolutionen, har i høj grad en fantastisk løbebane foran sig, og selvom denne vej ikke er den korteste, er den absolut meget ædel.

En anden gruppe er nirmanakayaerne. Nirmanakayaerne er mestre, der afviser alle nemme metoder og vælger den korteste, men også den stejleste vej til de højder, der endnu ligger foran dem. Nirmanakayaerne udgør det, man med et poetisk udtryk kalder *"beskyttelsesmuren"*. I *Stilhedens Røst* siges det, at de beskytter menneskeheden fra yderligere og langt større elendighed og sorg – ikke ved at afværge ydre, onde indflydelser, men ved at bruge al deres styrke til at sende en strøm af åndelig kraft og hjælp ned over menneskeheden. Uden denne hjælp ville menneskeheden situation være langt mere alvorlig, end tilfældet er.

Endvidere er der mestre, som vælger fortsat at stå i en mere direkte forbindelse med menneskeheden. De inkarnerer i menneskeheden, for de vælger den vej, der fører gennem de fire stadier af det tidsrum, der i det foregående blev betegnet *enhedsperioden*. Disse mestre udgør det, er i åndsvidenskaben kaldes Hierarkiet, og de, der studerer åndsvidenskab, er bekendt med dem. Meget tyder imidlertid på, at det kun er forholdsvis få, der vælger denne vej – sandsynligvis kun det antal, der er nødvendigt for at varetage den fysiske side af arbejdet.

Når man hører om mestrenes forskellige valgmuligheder, sker det, at nogen mod bedre viden mener, at en mester selvfølgelig ikke kunne drømme om at vælge en anden vej end den, der er til størst hjælp for menneskeheden. Lidt større viden vil omgående fjerne denne misforståelse. Der er selvsagt andre evolutioner i solsystemet end planeten Jordens, og det er uden tvivl nødvendigt for udførelsen af Logos' store plan, at mestre arbejder ad alle syv veje. En mester vil helt sikkert vælge at være på det sted, hvor der er mest behov for hans indsats. En mester stiller med total uselvskhed sin arbejdskraft til rådighed for de væsener, der leder denne del af den store evolutionsplan.

Det er altså denne udviklingsvej, der ligger foran menneskeheden, og som ethvert menneske burde begynde at betrede. Selvom dens højder forekommer overvældende og uoverkommelige, er det vigtigt at huske, at man bevæger sig gradvis og fra trin til trin. De, der næsten er nået til toppen af bjerget, har også engang kæmpet sig ud af dalenes hængedynd ligesom det nu er tilfældet med gennemsnitsmennesket. Selvom vejen i begyndelsen ser ud til at være fysisk umulig og uhyggelig barsk, bliver fodfæstet fastere og udsynet større, jo højere man stiger op, og man opdager, at man bliver bedre i stand til at hjælpe dem, der vandrer opad på samme vej.

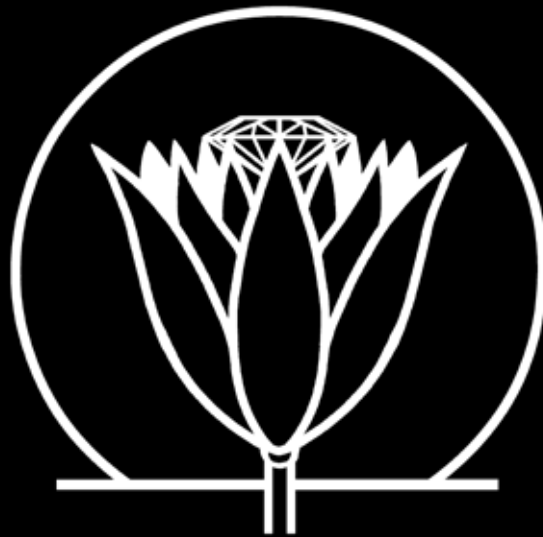
Fordi vejen i begyndelsen er så besværlig for personligheden, er den somme tider – og fejlagtigt – blevet kaldt *"smertens vej"*, men som Annie Besant så smukt har skrevet, så går der *"gennem al denne lidelse en dyb og varig glæde"*. Lidelsen hører nemlig til menneskets lavere natur og glæden til den højere. Når den sidste rest af personligheden er forsvundet, er alt, hvad der kan lide, også forsvundet. Og for den fuldkommengjorte mesters vedkommende findes der kun afklaret fred og evig glæde. Mesteren kender målet, som alt liv stræber hen imod, og han glæder sig over udviklingen i bevidstheden om, at menneskeheden lidelser er en forbigående fase i evolutionen.

“Der er kun blevet sagt lidt om den dybe tilfredshed, der er en følge af at vandre ad denne vej, gøre sig målet klart og at vide, at evnen til at være til glæde og gavn vokser, og at den lavere natur lidt efter lidt bliver tilintetgjort. Der har heller ikke været sagt ret meget om det glædens lys, der lyser på vejen fra højere sfærer, om den blændende herlighed, der glimtvis afsløres, og om den afklarede fred, som Jordens storme ikke kan forstyrre. For enhver, der har betrådt vejen, har alle andre veje mistet deres tiltrækningskraft, og dens sorger rummer en dybere salighed end alle den lavere verdens bedste glæder.”

Vahan, bd. v. nr. 12

Ingen bør fortvivle, fordi de oplever, at opgaven er for stor. Hvad mennesker har gjort, kan mennesker gøre. I samme omfang, som man hjælper dem, man er i stand til at hjælpe, vil man selv blive hjulpet af dem, der allerede har gået vejen. Alle, der går op ad vejens forskellige trin, er fra det laveste til det højeste, knyttet sammen af én lang kæde af gensidig hjælp. Ingen behøver at føle sig glemt eller alene, for selvom de lavere afsnit af denne enorme stige til tider kan være indhyllet i tåger, ved man, at den fører op til lykkeligere regioner og renere luft, hvor lyset altid skinner.

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk